

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 36 / CET / 11.06.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CET\36CET\

Fitxer 36CET1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 621

Comissió d'Empresa i Treball

Sessió 36, dijous 11 de juny de 2026

Presidència de la Il·lma. Sra. Maite Selva i Huertas

Sessió 36 de la CET

La sessió de la Comissió d'Empresa i Treball (CET) s'obre a ****. Presideix Maite Selva i Huertas, acompanyada de la vicepresidenta, Lúdia Ferré Ferré, i de la secretària, Laura Fernández Vega. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents [Francesc Jesús Becerra Ramírez](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Natàlia Fabian Corbacho](#) i [Conchi Jiménez Cruz](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Joan Canadell](#) i [Bruguera](#), [Noemí Nieto](#) i [Fumanal](#) i [M. Àngels Planas](#) i [Crous](#), pel G. P. de Junts; [Jordi Albert](#) i [Caballero](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Joan Ignasi Elena Garcia](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Míriam Casanova Domènech](#) i [Àngels Esteller Ruedas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Javier Ramírez Gutiérrez](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària del Departament d'Empresa i Treball. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt (text presentat: BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 16).

La presidenta

Bé, molt bona tarda.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026

200-00026/15

Donarem inici en aquesta comissió al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026. És el debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària del Departament d'Empresa i Treball.

Hi ha algun grup que hagi d'informar d'alguna substitució? Dieu.

Sí, nosaltres, a la diputada Natàlia Fabian la substituirà la diputada Rosa Maria Ibarra, que està arribant.

La presidenta

D'acord. Algú més? No. Tenim la resta bé.

Doncs passarem, com he dit, a iniciar la comissió i començarem pel punt 1, que és la intervenció, de major o menor, dels grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat de la secció pressupostària per un temps màxim de quinze minuts cadascun.

I començarà el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya amb el seu diputat, el senyor Joan Canadell. Endavant.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, gràcies, presidenta. Bé, no és cap secret que Junts per Catalunya ha presentat esmenes a la totalitat, no només als pressupostos sinó també a les seccions pressupostàries i, per tant, també al Departament d'Empresa i Treball, i ara, d'alguna manera, la defensarem.

El motiu pel qual hem presentat l'esmena a la totalitat és perquè per nosaltres són uns pressupostos insuficients, insuficients per solucionar els problemes actuals dels catalans, que es veuen clarament en els onze col·lectius que estan en peu de guerra, que s'han manifestat o s'estan manifestant, des de mestres, metges, bibliotecaris, pagesos, pescadors..., i ens fa l'efecte que això només és l'inici. I el més dur és que a aquests col·lectius se'ls està donant esperances, fent política d'aparador, màrqueting polític, però les enquestes són molt clares.

Mirin, en el que portem d'any 2026, s'han publicat disset enquestes que puguem dir metodològicament acceptables sobre la intenció de vot -parlo de la Generalitat de Catalunya. Cap d'elles dona possibilitat d'un nou tripartit, excepte una. N'hi ha una que sí, que és la del *Diari Ara*, que diu: "Home, que no és de fiar el *Diari Ara*?". Home, ho hauria de ser, però veiem que és el segon mitjà que ha rebut més subvencions, el 24; el 25 se li ha incrementat en un cinquanta per cent la subvenció al canal digital. Per tant, podríem pensar que se'ls està convidant a fer política i, sobretot, a inflar el resultat d'un partit que després diuen que volen combatre. Però, en tot cas, ja ho veurem.

En tot cas, de les disset només n'hi ha una, i, per tant, això vol dir que el tripartit realment està acabat. Avui per avui, si hi haguessin eleccions el tripartit està acabat. Per tant, volem pensar que tant Esquerra com els Comuns prefereixen aprovar uns pressupostos del PSC, encara que siguin uns mals pressupostos; posen per davant el partit, no el país, i prefereixen el Govern Illa, que és el pitjor govern de la història. Només cal veure els resultats, eh? Més col·lectius que mai al carrer; pel que fa al nostre àmbit, més expedients de regulació que mai o que en els darrers anys, sens dubte, i, per tant, prefereixen un mal govern tripartit que, per exemple, una alternativa com la de Junts per Catalunya, que té receptes clarament diferents a les seves.

I jo, en tot cas, ara parlaré d'allò que fa referència a empresa i treball i quines són les nostres receptes.

Primer, no hauria de ser normal que el Departament d'Empresa i Treball sigui el que menys creixi de tot el pressupost. Mirin, respecte el 2023, que és l'últim pressupost aprovat, la mitjana de departaments ha crescut un vint-i-tres per cent el pressupost. Empresa i Treball, el dotze, és el més baix, no n'hi ha cap que creixi menys. I en números absoluts, el pressupost s'ha incrementat en 9.126 milions, des del 23 al 26, i Empresa i Treball només 162 milions, és a dir un miserable 1,8 per cent. Pràcticament és la inflació. Si ho miren, és pràcticament la inflació. Per tant, és com si no interessés aquest departament, i ens sembla que aquest és el missatge que està donant el president Illa, el Govern Illa.

El departament que ha de donar l'impuls econòmic i protegir els treballadors és el que menys creix? Portat a la metàfora del peix i la canya de pescar, sembla que el govern tripartit compra, compra vots donant ajudes en lloc de vetllar per millorar la generació de riquesa, de treball i de salaris. I ens sembla tota una declaració d'intencions.

En tot cas, nosaltres pensem que Junts som l'alternativa a aquest model, que l'únic que està fent és empobrir les classes mitjanes i que molta gent fins i tot es planteja si cal treballar, perquè, escolti'm, l'atur només fa que pujar, un deu per cent ja segons l'EPA, quan hi ha un trenta-nou per cent d'empreses que diuen que no creixen per manca de personal qualificat.

Per tant, escolti'm, des del nostre punt de vista, Junts per Catalunya fem una esmena a la totalitat a aquesta forma d'actuar, una forma que prioritza les subvencions i les ajudes en lloc de fomentar la cultura de l'esforç, l'emprenedoria, l'economia productiva, salaris més alts, i això és el que vostès no fan.

Però quines són les necessitats del teixit empresarial actual? Miri, tots vostès m'imagino que visiten empreses i els hi deuen explicar, però el resum, almenys el que nosaltres veiem, és que hi ha tres grans problemes. El primer és la burocràcia administrativa, el segon és la falta de personal qualificat i el tercer, que no hi era fa uns cinc anys, és l'absentisme. I això és el que ens diuen les empreses quan anem a veure-les.

I què ha fet el Govern, el departament, per solucionar aquests tres problemes? Doncs, mirin, burocràcia, se n'ha parlat, però no hem vist cap de les receptes clares,

que sota el nostre punt de vista és la declaració responsable. On està la declaració responsable? El silenci administratiu positiu. On està el silenci administratiu positiu? El *one only*, és a dir, que només s'hagi de presentar una vegada les dades a l'administració i que llavors ja l'administració cada vegada les utilitzi. Res de tot això s'ha fet. Hem anat millorant la finestreta única empresarial, això sí, però això ve de governs passats i està seguint la inèrcia, però no hi ha hagut un canvi important en la simplificació administrativa.

Sobre la falta de personal qualificat, jo ho he explicat aquí al Parlament fa anys, perquè com a president de la Cambra ho vaig viure. Fa quinze anys que es fa l'enquesta de clima, que la fa la Cambra amb Idescat, i a l'inici, cap al 2012, hi havia un sis per cent d'empreses... Les preguntes són sempre les mateixes, per tant a la pregunta de quins són els problemes per créixer, aleshores, el 2012, era un sis per cent d'empreses que deien que per falta de personal qualificat o adequat. El 2019, quan jo vaig arribar a la Cambra, era un vint-i-quatre per cent, després amb la Covid va baixar, però després de la Covid va tornar al vint-i-cinc per cent, i el 2025 ha pujat al trenta-nou per cent. Mai havia estat tan alt en tota la sèrie històrica, trenta-nou per cent. Quatre de cada deu empreses diuen que no creixen per falta de personal qualificat, i en canvi l'atur no fa més que pujar –l'EPA, que ens hem de mirar l'EPA–, el deu per cent, i en canvi hi ha gent que no treballa perquè no se la forma prou o perquè no vol treballar. I de les dues coses són responsables aquest Govern d'esquerres.

No volen potenciar la formació públic-privada. Això és una cosa que nosaltres hem demanat contínuament aquests darrers anys. Cal involucrar massivament els *clusters*, els gremis, les cambres, les associacions empresarials, a tothom per formar, perquè són els que més saben el que necessita al món del treball, i perquè amb l'FP no n'hi ha prou, sobretot si pensem en el territori. L'FP a l'àmbit metropolità pot ser una solució, però fora de l'àmbit metropolità FP de tot és impossible.

Per tant, o posem l'ajuda de les associacions empresarials i del món empresarial o no ens en sortirem.

I la segona cosa és que segueixen amb una protecció social i uns salaris baixos i, per tant, hi ha gent que diu: «Home, tant per tant per què he de treballar?» Per tant,

o pugem el salari mínim, que és quelcom que nosaltres hem proposat com a llei i no s'ha acceptat, o de moment hi ha esmenes de la totalitat, no de VOX i PP, que em semblaria fins i tot lògic, però també de PSC i Comuns; per tant, no volen pujar el salari mínim a Catalunya i, a més a més, no paren d'incrementar els ajuts i llavors la gent prefereix no treballar, és que és així de senzill.

Continuo. L'absentisme, la tercera pota. La situació és crítica: s'ha doblat en els darrers anys. Junts hem fet comparèixer els sectors implicats, hem fet propostes al ple i no han acceptat cap de les propostes. De fet, fins i tot vostès han negat contínuament que això sigui absentisme. Diuen que no n'hi ha, que és una altra cosa, però la realitat és que per a les empreses cada cop el cost de no anar a la feina és més alt i per a molts treballadors cada cop també se'ls fa més difícil, perquè el sistema de salut no funciona, etcètera. I això l'únic que fa és que les empreses siguin menys productives i després els estranya que alguns es deslocalitzin. Això també és un factor per deslocalitzar, eh?

En tot cas, si no millorem la productivitat de les nostres empreses, cada cop això anirà més.

Per tant, he abordat els tres problemes més importants i la pregunta és què hi ha en aquest pressupost que ajudi a aquests tres problemes? Nosaltres no hi hem sabut veure res. Per tant, continuarem igual per no dir que anirem a pitjor. Insisteixo, només s'ha incrementat 162 milions de 9.126.

Però hi ha més problemes que no aborden els pressupostos i que també són urgents –potser no tant, però també ho són. Polígons industrials. Mirin, nosaltres ja vam presentar propostes a la passada legislatura. La meitat dels polítics dels polígons a Catalunya tenen més de quaranta anys, estan deixats a la mà de Déu. No hi ha cap partida per realment millorar les connexions, les infraestructures, el manteniment dels polígons en general.

Segona cosa, internacionalització de les empreses. Per nosaltres aquest és un tema clau. Hem fet alguna proposta al Parlament. El sector empresarial català cada any ha anat fent rècord de creixement de les explotacions, fins que arriba el conseller Sàmper i es queda amb els 100.000. I aquí s'ha quedat, i ja no puja més. Aquí s'ha quedat. I llavors l'excusa és que si els Estats Units posen no sé quins aranzels, quan

als Estats Units no arriba al cinc per cent el pes de les exportacions, i això demostra que vostès no coneixen prou bé el sector empresarial, perquè el sector empresarial si en un mercat no va bé se'n va a un altre i busca l'alternativa.

Llavors, què hem de fer? Doncs, potenciar que quan necessiten buscar l'alternativa els ajudem des de l'administració.

I nosaltres vam presentar en el seu moment una proposta per posar un objectiu per arribar al setanta per cent de les vendes fora de Catalunya i ens la van tombar i no han posat res incremental en aquests pressupostos.

I quan parlem d'empreses exportadores sobretot hem de fer esment de les campiones catalanes, que en tenim moltes. També hem fet propostes per identificar-les, per ajudar-les a potenciar, perquè creixin més, perquè són empreses que a més a més paguen salaris molt bons. O bons o molt bons, per tant els hem d'ajudar.

I cal parlar també dels sectors. Quins sectors volem potenciar en els propers anys? El turisme, no, estem d'acord, però, escoltin, alguns de vostès estaven a HIPRA la setmana passada –que jo també hi vaig anar, i la presidenta també hi va ser–, i vam veure el que ens van comentar. Ells senten que el sector farmacèutic és un sector amb molt de potencial, ells són una empresa única al món, poques empreses han aconseguit el que ells han estat capaços, però és l'única amb el tamany tan petit comparat amb les altres, i ens deien: «Home, sí, hem vist el que Catalunya lidera, però no sabem veure com això ens afecta a nosaltres». Per tant, és fum, tot és fum. Però ells no reben suport de veritat perquè aquesta empresa vagi a més, i és una campiona oculta que té molt de potencial.

Sector automòbil. Jo aquesta setmana, dimarts, era Ebro. Ebro ha fet una cosa que jo diria que era impensable. Ha agafat les instal·lacions de Nissan i en tres anys ha aconseguit ocupar la meitat de la plantilla que va perdre Nissan. Què ens van dir? Una mica el mateix que Hipra, que allà ningú els diu en què els poden ajudar. Vaig haver de ser jo que els hi digués que, home, si han hagut de formar centenars de persones, segur que el SOC els pot ajudar. Doncs, tampoc ho sabien. Ningú ha anat allà... Bé, hi ha anat el conseller, hi ha anat algun secretari general a fer-se fotos, però ningú ha anat allà amb la maleta de feina per dir: «Escolta'm, què necessites?» «Mira, tens aquest programa, tens aquest programa... » Per tant, això no s'està fent.

Per cert, Ebro ens deia que estarien disposats a parlar de serres soldadores, que els pot interessar molt, i algú els ha d'ajudar. Una altra campiona oculta. I algú els ha d'ajudar. Ningú s'ha posat en contacte del departament amb ells per això. També estan d'acord en mirar d'agafar les instal·lacions de Nissan, que ara es tancaran i integrar-les. Hi ha alguna conversa, però tampoc se'ls hi ha plantejat seriosament.

Per tant, escolti'm, aquestes empreses el que necessiten és que algú vagi allà, se'ls hi digui què poden fer, com se'ls pot ajudar i ajudar-les a créixer.

Un altre sector que viu hores molt complicades és el sector químic, i aquest matí desgraciadament també ho hem vist amb Dow Chemical, que ens han vingut a veure els representants dels treballadors. I ja ho he dit abans i ho torno a dir ara públicament: el sector químic passa perquè els dos *crackers* de Tarragona es mantinguin vius. I això passa per la descarbonització. I això passa per una gran inversió que no poden fer front només les empreses, perquè és una inversió social. És una exigència europea, a la qual tots hi estem d'acord, que hem de descarbonitzar, però se'ls ha d'ajudar perquè, si no, Dow Chemical, que té la matriu als Estats Units, decidirà marxar perquè no li convé tenir aquesta instal·lació.

Finalment, el sector tecnològic. Un altre sector que tampoc veiem que li doni cap importància. Mira, la Conselleria de Polítiques Digitals la va fundar o es va crear amb el president Puigdemont. Se li va donar grau de conselleria. Després, el vicepresident Puigneró i també conseller de Polítiques Digitals. Però vam sortir del govern d'Esquerra Republicana, allò va passar a ser una direcció general i ara ja ni se'n parla. No se'n parla de polítiques digitals i és un tema clau si volem també salaris més alts.

I, bé, també vull pensar que algunes de les coses que dic deuen estar d'acord que es podrien fer, però que no tenen recursos. Aleshores, si no tenen recursos, el que han de fer és aconseguir més recursos.

I aquí és on els diem que 74.000 milions d'euros, que és el que pagarem els catalans, i només tenim un pressupost de 49.000 milions d'euros, aquest dèficit fiscal és una barbaritat. I no es pot arreglar amb 4.686 milions d'euros. Per nosaltres, el Departament d'Empresa i Treball, que ho hem mirat partida per partida, hauria de

tenir 620 milions d'euros més, de l'ordre de..., en lloc de 1.500, 2.100 milions d'euros hauria de tenir, i no 100 i escaig més que fa tres anys.

Per tant, això no ho arreglarem amb 4.686 milions d'euros perquè només amb salut i quatre cosetes més desapareixeran. Per tant, amb això no arreglarem tots els problemes que tenim amb polígons, amb innovació, amb formació públic-privada, amb creació de PEUs i moltes altres coses que no em vull allargar.

I l'altre tema que crec que és important que expliquem ara és que tenim una situació que no havíem viscut fins ara, almenys en els darrers anys, i és que els expedients de regulació s'estan multiplicant, un cinquanta-tres per cent més que fa un any, i a més a més això són dades del primer trimestre. Jo diria que ara devem estar encara pitjor. Veurem les dades del segon trimestre.

Quantes n'ha salvat el departament d'aquestes empreses que ens han vingut a veure? En saben alguna? Perquè jo crec que no. Per què? Segurament, perquè no tenen eines, no tenen recursos, no tenen mitjans. Per tant, el pressupost també ha de servir per salvar empreses.

I aquí, ja ho he dit alguna altra vegada, si pogués la Generalitat tenir un fons per comprar algunes empreses que es volen tancar, doncs, les podríem salvar i després vendre-les, o inclús veure si podem fer alguna cosa amb algun *management buyout* amb els propis treballadors.

Per tant, escolti'm, quan parlem de reindustrialitzar Catalunya, el que estem vivint és una desindustrialització de Catalunya. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo ja, presidenta, amb aquests pressupostos Catalunya continuarà sense ser competitiva. Ho vam veure amb l'informe Fènix. Catalunya és un dels països que perd més competitivitat d'Europa els darrers anys. Per tant, aquests pressupostos no són els que necessita Catalunya, no són els que mereixem els catalans. I si seguim amb un tripartit no ens en sortirem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Partit Popular, amb la seva diputada, la senyora Àngels Esteller. Endavant.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, presidenta. El Grup Popular ha presentat una esmena a la totalitat i no m'ha sorprès, perquè des del Grup Popular sempre hem dit al Govern que nosaltres tenim un model alternatiu molt diferent del que presenta l'actual Govern.

El Partit Popular considera que el marc econòmic és un marc que ha de facilitar l'activitat econòmica i que ha de reunir les condicions adequades perquè l'economia creixi, perquè les empreses cada vegada estiguin més fortes, perquè tinguin més productivitat i puguin pagar millors salaris als treballadors. I aquest marc que requereix una reducció absolutament imprescindible d'estructura de l'administració i de desregularització i agilització és imprescindible, i també –com no?– una reducció dels impostos.

Avui en dia, en el pressupost hi ha ingressos i despeses. Als ingressos, el trenta per cent dels impostos han crescut la seva recaptació, i l'IRPF ha crescut moltíssim, prop del vint-i-nou per cent la recaptació respecte l'any 23. Això què vol dir? Que la Generalitat està ingressant molts recursos a costa dels catalans, especialment les classes mitjanes i les mitjanes baixes. I, a més a més, ho està fent amb una velocitat recaptatòria que posa en risc el manteniment de la viabilitat de les famílies. Moltes famílies avui no arriben a final de mes per culpa de la pressió fiscal de la Generalitat.

I una qüestió que és absolutament abusiva és el fet de no deflactar l'IRPF. L'IRPF és un ingrés que té la Generalitat extraordinari per la inflació. I tots les persones, especialment tots els treballadors, quan cobren el seu sou, una part és inflació i, per tant, no la veuen introduint la seva economia familiar i la Generalitat se'l queda. I en canvi no li retorna aquest diner. I està abusant dels treballadors quan sempre diu que ha de fer polítiques a favor dels treballadors, i es queda una part del seu sou, no els hi retorna, i això nosaltres creiem que és un abús per part de la Generalitat.

Per tant, nosaltres creiem que Catalunya necessita un marc de govern que abordi els problemes estructurals, generi elements de competitivitat i un d'aquests problemes elementals de competitivitat és reduir la càrrega del sistema productiu a Catalunya.

I el pressupost actual, amb aquests 1.500 milions d'euros, no aborda aquestes qüestions de caràcter estructural. I es veu amb un pressupost que les partides que aborda són pràcticament una continuïtat de l'anterior pressupost. I, com s'ha dit anteriorment, el pes del departament, en base al que és el pes de tots els departaments de la Generalitat, és molt petit, no creix ni el dos per cent.

Això és molt greu, perquè el Govern de la Generalitat, l'actual Govern, no para de repetir que vol crear riquesa i repartir-la. Però si analitzem els pressupostos, tota la part se l'emporta al repartiment de la poca riquesa que es crea. Perquè a mi que no em vinguin a dir una altra vegada el PIB català, quan tots sabem que aquest PIB creix a base que ha crescut la població i de la despesa de la Generalitat i de l'Estat, que estan generant deute. I això és el motiu pel qual el PIB creix.

Però, en canvi, el PIB per càpita no creix, i això és un indicador que les famílies no arriben a final de mes, que els productes alimentaris han crescut un quaranta-vuit per cent i els sous, en canvi, s'han congelat i en ocasions han tingut menys ingressos també per a l'increment de les cotitzacions socials.

Per tant, aquest escenari és un escenari que requereix una emena a la totalitat, un canvi radical de les polítiques del Departament d'Empresa, perquè el que s'ha de fer és afavorir la creació de riquesa, perquè, naturalment, la millor política social que es pot fer és crear llocs de treball, i crear llocs de treball amb bons salaris perquè la gent es pugui guanyar la vida i no hagi de dependre que un departament li paga una part de lloguer. La gent ha de poder pagar el seu lloguer amb el que guanya.

I avui en dia, treballar ha de sortir a compte. O sigui, la gent ha de treballar i la gent que treballa s'ha de poder guanyar la vida. I avui en dia la gent que treballa no es pot guanyar la vida per moltes raons, i una raó molt important és aquesta pressió fiscal tan elevada a Catalunya i a Espanya, que l'Estat ha incrementat els impostos des de l'any 19 cent vegades; de fet, recapta 140.000 milions més que abans, i això ho diuen com una gran satisfacció quan el diner hauria d'estar a la butxaca dels catalans i dels espanyols, de la resta dels espanyols, per poder consumir, per poder millorar les seves condicions de vida i no haver de dependre que l'Estat et doni una paga o que l'Estat t'ajudi a pagar el lloguer o que t'ajudi a pagar qualsevol cosa.

Per tant, aquest és un concepte absolutament radical i diferent del que hauria de ser la política de la Generalitat i la política que defensa el Partit Popular en contra d'una política del Govern que subordina l'activitat econòmica al poder polític de la Generalitat eliminant la capacitat de créixer i també eliminant la llibertat que ha de tenir, en aquest cas, i les facilitats que ha de tenir els sectors productius en detriment d'aquest pes asfixiant regulatori i fiscal que té la Generalitat.

Dit això, el que nosaltres farem és dir els motius pels quals considerem que hauríem de tenir un pressupost orientat a la productivitat, a la indústria, a la innovació i al creixement empresarial. I, per tant, l'economia s'ha de facilitar i donar tot el suport a l'empresa perquè l'empresa pugui créixer i pugui ser molt més productiva.

En aquest sentit, rebaixar la pressió fiscal, reduir la burocràcia, però no només agilitzar els tràmits, que també, sinó desregularitzar i sobretot eliminar càrrega regulatòria que dificulta inclús el creixement empresarial.

Perquè aquí hem parlat en moltes ocasions que a Catalunya tenim un teixit empresarial molt potent, però principalment el noranta-nou per cent són pimes i hem de facilitar que la petita empresa pugui ser mitjana i que la mitjana pugui arribar a ser gran. Però si no eliminem les traves regulatòries que dificulten que això pugui ser així mai creixeran i, per tant, no millorarà la productivitat, i si no millora la productivitat no hi haurà millors salaris. I això és una de les raons per les quals el Grup Popular demana menys càrrega regulatòria; una regulació, sí, però no una intervenció tan dura i tan directa que llavors també genera tota aquesta dificultat de creixement.

Més seguretat jurídica. Tenim moltíssimes normes, i fins i tot el sector industrial et diu que té normes que són entre elles contradictòries. Per tant, si no hi ha seguretat jurídica no hi ha una inversió estable i hi ha moltes dificultats per poder tirar endavant el que són els projectes i el que són les possibilitats a l'hora de poder créixer. Una política industrial amb autonomia suficient per créixer. Aquí ho ha comentat el senyor Canadell, no? O sigui, hem fet un pacte per la indústria que el Grup Popular valorem, però creiem que és insuficient, que hauríem d'anar molt més enllà, perquè no tenen autonomia estratègica.

Aquests dies s'està parlant molt de l'autonomia estratègica. L'altre dia es comentava en el Cercle d'Economia, però també l'altre dia va haver-hi una jornada molt interessant també a través d'un estudi de Deloitte que identificava el binomi que hi ha entre indústria i energia. I si les indústries no tenen un cost energètic adequat i suficientment competitiu, com aquí a Espanya no existeix, avui en dia el setanta per cent de les indústries necessiten les centrals nuclears, doncs, si a sobre no hi ha aquesta estabilitat i aquesta garantia de continuïtat, farà que molta gent no pugui invertir i no pugui millorar amb les seves instal·lacions industrials.

I després també aquí hi ha un tema molt necessari, que veiem que aquest pressupost no aborda amb la determinació que hauria, com és tota la inversió en innovació. Vull dir, la petita i la mitjana empresa tenen moltes dificultats a l'hora d'aplicar la tecnologia als seus processos productius perquè el seu producte pugui ser més competitiu. I això necessita finançament i aquest finançament és insuficient, i si no s'ajuda a les petites i mitjanes empreses perquè puguin amortitzar les seves inversions, no milloraran i no aportaran aquest valor afegit que necessiten per poder competir en un món global. I aquesta és una de les raons per les quals trobem aquest punt molt insuficient dins del que és la partida pressupostària d'aquest pressupost.

Una altra qüestió que creiem que és molt necessari és tota la part de projectes estratègics. Aquí es parlen de projectes que van fent, però no hi ha una visió clara de les indústries estratègiques per les quals s'ha d'apostar. I tenim indústries potentíssimes a Catalunya, se n'han comentat algunes, però tota la part de la química que requereix unes garanties de subministrament i d'emmagatzematge que no tenen, i després una aposta decidida per millorar les seves condicions de competitivitat. I això no ho veiem reflectit en aquest pressupost.

I la col·laboració públic-privada és una col·laboració molt feble, perquè hi ha una voluntat de dirigir i de controlar massa en alguns sectors del mercat que dificulta aquesta falta de confiança i que els projectes tinguin l'èxit que haurien de tenir. Naturalment, a les polítiques també s'hauria d'avaluar més el que és el resultat de cada política, tot el que hauria de tenir i els elements que hauria d'incorporar a l'hora de poder avaluar la seva efectivitat.

En l'àmbit industrial s'ha abordat, i és un tema que és molt greu, que són les males condicions dels polígons industrials. No només la part d'accessos que es necessiten, la part de seguretat, la part d'instal·lacions, però hi ha un tema molt important, que és que els polígons han de tenir una capacitat de transformar tecnològicament les seves condicions perquè avui en dia les empreses han de tenir un subministrament d'IA i de tota la tecnologia que necessita molta més determinació, i veiem que en aquest pressupost això no s'aborda com hauria d'abordar-se. Per tant, també és un dèficit que trobem en el pressupost.

I tampoc hi ha una clara aposta per millorar el que és la productivitat, no? I avui en dia Catalunya no ha acabat de recuperar la productivitat que tenia estancada durant tant de temps i com no millorem aquesta productivitat en què hi ha molts factors que incideixen, des de l'educació, alinear també tota la part dels treballadors que necessiten les empreses, amb les condicions que requereixen per als nous llocs de treball. I si no hi ha aquesta alineació amb una voluntat de trobar resposta amb aquestes necessitats, al final les empreses els principals problemes que tenen és que no tenen suficients treballadors a l'hora de poder abordar i tenir llocs de treball.

I també s'ha comentat abans la reindustrialització. Ebro és una experiència del que és reindustrialitzar una planta. Cada dia rebem molts treballadors, que és lamentable i molt trist que tinguem que estar rebent treballadors perquè tanquen les seves plantes de producció, no? Però, en canvi, no veiem una resposta clara ni decidida a l'hora de veure com podem mantenir aquestes plantes ni el motiu sobretot pel qual es deslocalitzen aquestes empreses i veure quines polítiques cal fer per evitar que es deslocalitzin.

I això no passa per impedir la marxa. Això passa per generar unes condicions que tinguem la capacitat de ser atractius, perquè ningú vulgui marxar de Catalunya. És un concepte molt diferent del que avui en dia s'està plantejant.

I aquí hi hauria d'haver recursos perquè també, com ha fet Ebro en la seva planta, que és un exemple de reindustrialització sense ajuts de ningú, a part que van fer dos PERTES, però no és un tema d'allò de dir que l'administració et diu què necessites i quines condicions necessites per millorar, doncs, totes aquestes qüestions fan que nosaltres trobem amb caràcter estructural un pressupost absolutament insuficient

per transformar l'economia i per generar la capacitat productiva que es requereix a Catalunya.

I parlant d'uns altres sectors, com per exemple el comerç. El comerç està sotmès a una gran transformació. Hem de tenir una altra llei de comerç que abordi les qüestions estructurals que fa que el comerç tingui tantes dificultats per modernitzar-se, digitalitzar-se, professionalitzar-se i també competir i adaptar-se a les noves modalitats de consum. I nosaltres..., aquí es continua amb una mentalitat de fa vint-i-cinc anys, de pensar que el petit comerç es salva fastiguejant la resta del comerç, i això no és així. El petit comerç, el comerç de proximitat que defensem a ultrança des del Partit Popular, l'hem de dotar d'aquests elements de competitivitat perquè pugui transformar la seva operativitat quant a professionalitat, digitalització, i pugui competir en bones condicions, i sobretot pugui diferenciar el seu producte de la resta perquè pugui aportar valor. I això no ho trobem tampoc en aquest pressupost.

I tampoc trobem una aposta per un turisme de qualitat. I també veure de quina manera es pot ajudar a gestionar millor el turisme, perquè el turisme és un gran actiu de Catalunya, el quinze per cent del PIB, però el que s'ha de fer és gestionar bé per evitar els problemes col·laterals que genera una concentració de turisme. I això tampoc està en aquest pressupost. Per tant, nosaltres, des d'aquesta visió, considerem que hem de fer aquesta esmena a la totalitat.

I després hi ha un tema molt important respecte la part de l'ocupació. El SOC no dona resposta a les necessitats que hi ha, no s'han adoptat les mesures que calien adoptar per esmenar tots els defectes que va trobar l'Informe de fiscalització 31/27. Però hi ha un tema més important que cal abordar, com és el suport i la promoció dels autònoms.

Tenim 500.000 autònoms a Catalunya, que és un col·lectiu molt vulnerable. Necessitem que l'administració estigui al seu costat i no ho està, i a Catalunya tampoc i, per tant, tenen una càrrega sobreregulatoria fiscal i d'operativitat tan elevada que fa que molts d'ells en ocasions hagin de tancar. I a Catalunya, segons l'informe del CTSEC, ha baixat un sis per cent. I això ens demostra que hi ha moltes dificultats a l'hora de poder tirar endavant tots aquests negocis que molts d'ells tenen o activitats professionals que requereixen aquest tipus de suport i d'ajut.

Per tant, nosaltres creiem que cal afavorir l'emprenedoria, cal eliminar tots aquests estigmes dels que emprenen, dels empresaris, que s'estan generant últimament, perquè hem de tenir en compte que si tenim autònoms, tenim empresaris, tenim gent que s'arrisca amb molt d'esforç, que tenen moltes dificultats, generaran riquesa, contractaran una persona, dos o tres (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*), o deu o cent, i això facilita que l'economia avanci, que siguem cada vegada més competitiu i que tots guanyem en benestar.

Per tant, des del Grup Popular, per aquest motiu de caràcter estructural del que és la base de l'economia i de l'estructura pressupostària del departament, presentem aquesta esmena a la totalitat.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX amb el seu diputat, el senyor Javier Ramírez.

Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora presidenta. Bien, como todos ustedes saben, el Grupo político Parlamentario de VOX ha presentado una enmienda a totalidad no únicamente a este departamento, sino a todos y cada uno de los que representa la Generalitat, porque este presupuesto de 49.170 millones de euros es un auténtico escándalo, un auténtico escándalo de derroche a costa del bolsillo de todos los catalanes. Un escándalo de presupuesto en el que jamás, nunca, ningún gobierno se había atrevido a presentar casi 50.000 millones de euros públicos de ingresos.

Y, claro, ¿eso cómo se va a financiar? Pues, con un treinta y siete por ciento del IRPF, más del veinte por ciento en recaudación del IVA, más del veinte por ciento en subvenciones y donaciones. En definitiva, lo que viene a ser un atraco fiscal sin precedentes.

Pero si analizamos concretamente el Departamento de Empresa y Trabajo la cuestión es dramática. Actualmente, en Cataluña tenemos más de un diez por ciento de paro, provincias por encima del doce, como la de Tarragona; 435.600 personas en paro; 150.000 trabajadores que son fijos discontinuos –por tanto, realmente no

trabajan; uno de cada cinco jóvenes no tiene empleo; uno de cada tres niños está en riesgo de pobreza; los EREs son constantes, lo vemos todos los días en los medios de comunicación en Cataluña, récord en EREs; deslocalizaciones constantes; menor PIB por cápita –eso sí, dicen que aumenta el PIB gracias al gasto público. Es decir, como disparan el gasto y la deuda, pues aumenta el PIB, pero reduce el PIB por cápita; reduce la renta disponible, reduce la capacidad de gasto de las familias. Ya no hablemos ni de ahorro, que esto ya prácticamente no existe. La capacidad de poder llegar a final de mes.

No solo que las familias catalanas –una de cada dos no llega a final de mes–, sino que encima, ni por asomo, muchos de ellos tienen acceso a una vivienda. No hablemos de los jóvenes, que es un auténtico drama.

Y claro, ¿qué es lo que sucede? Que hay un fanatismo climático por parte de Europa, y ahí están todos. También los señores de Junts, el Partido Popular y el PSOE y el PSC, en el que entienden que mientras medio mundo intenta avanzar y son más productivos, aquí tenemos que poner la losa de la agenda climática, el fanatismo climático y la descarbonización. Esa losa a través de la Agenda 2030, el pacto obrero europeo, el mercado de emisiones, el acuerdo de París.

Y claro, ¿cómo se traduce esto? Porque alguno pensará o se preguntará: «Si tenemos casi 50.000 millones de euros, será para revertir las políticas que precisamente van en contra de la industria, del sector primario, del sector de servicios» Pues, no. Se gastan más de 600 millones de euros en políticas de género, 4.176 millones de euros en fanatismo climático, 390 millones de euros para las entrevistas del señor Illa en Catalunya Ràdio y en TV3.

Y claro, ¿cuál es la situación? Que mientras algunos políticos engrosan sus bolsillos, la gente no llega a final de mes.

Fíjense si la gente no llega a final de mes que el caso de estas semanas, de Dow Chemical, es muy claro. 138 personas que se ven en la calle. ¿Por qué? Porque fruto de esas políticas climáticas del bipartidismo y del separatismo están haciendo ahogar a nuestra industria química, una industria química y petroquímica importantísima en el Camp de Tarragona. Pues bien ¿ustedes qué solución han dado hacia ella? Ninguna.

Les pongo un ejemplo. Dow va a invertir más de 80 millones de euros para reducir el veinte por ciento de emisiones. ¿Y la Generalitat dónde está aquí? En ningún lado.

Y yo me pregunto, ¿qué van a hacer ustedes para salvar a esas 138 familias? ¿Van a dar ayudas para sufragar el aumento del coste de la energía? ¿Van a dar ayudas para descarbonizar como ustedes mismos solicitan y obligan? Porque esto no es decisión de la empresa, es decisión de Europa –ergo, de ustedes. ¿Van a intentar revertir esa situación? No, no lo van a hacer porque no quieren hacerlo, porque es su modelo político, es su modelo climático.

Por tanto, desde aquí aprovecho para decirles lo siguiente, y es que desde el Grupo Parlamentario de VOX solicitamos al Partido Socialista de Cataluña, que es el grupo parlamentario que da apoyo al Gobierno, por supuesto de la mano de los Comunes y de Esquerra, que cojan el teléfono, que llamen al consejero Sàmpser, que llamen de Illa, al propio president, y que levanten la mano y haya una mesa de diálogo entre la empresa, los trabajadores y el propio *Govern* para intentar buscar una solución.

Dicho el caso de Dow Chemical, no es el único. Ficosa hace pocas semanas. En fin, entre muchos otros casos. Nestlé, por ejemplo. Y ante eso el consejero Sàmpser nos dice que esto es normal, que van a venir más. Y tiene razón, es cierto. ¿Por qué? Porque es fruto de estas políticas de destrucción de empleo permanente.

Por eso presentamos esta enmienda a totalidad, porque queremos revertir absolutamente todo, revertir absolutamente todas sus políticas, revertir ese fanatismo climático y esa descarbonización que nos está llevando auténticamente a la ruina económica.

Y, mire, este presupuesto de Empresa y Trabajo, que también es la antesala del Pacto Nacional por la Industria, ¿ese Pacto Nacional por la Industria para qué va a servir? ¿Para seguir destruyendo industria? ¿Para seguir rebajando el peso del PBI y de la industria en Cataluña? Porque, claro, lo que estamos viendo es que precisamente ustedes van por una línea y la sociedad por otra.

Mientras China y otros países europeos nos adelantan por la derecha y aumentan sus emisiones, aquí, que es el uno por ciento de todas las emisiones globales y mundiales, nos ponemos el collar, mientras a los otros las ponemos la alfombra roja, para que vengan ¿no?

Aquí se ha hablado de Ebro. Sí, es cierto, de Ebro, pero con capital chino. Con capital chino en el que parte de la empresa, parte de la empresa vienen con procesos de fuera y en el que, le recuerdo al señor Canadell que lo único que tiene de español y catalán esa fábrica es el nombre, que es Ebro. ¿De acuerdo? Y no es un modelo que rechazamos, que es positivo que vengan, que se transforme y que haya capacidad. Pero ¿sabe lo que pasa? De cada una empresa que se revierte la situación, muchas se van. Por tanto, oiga, mucho cuidado con seguir abriendo la puerta a inversiones extranjeras que lo que hacen es deslocalizar nuestras empresas y destruir nuestro empleo.

¿Medidas concretas que ustedes pueden valorar para realmente revertir esta situación? La primera es suprimir el SOC, más de cientos millones de euros que no sirve absolutamente para nada, que no inserta absolutamente a nadie. Más del treinta por ciento de los parados llevan más de un año en paro. Lo que evidentemente el SOC no hace su servicio, no presta su servicio.

Rebajen el IRPF ¡hombre! ¿Es que no se las cae la vergüenza, cada vez que ve un trabajador una nómina y el treinta por ciento se le va para pagarle los sueldos? Es que no puede ser, es que no es posible. Deflactar el IRPF. Es que, fíjense, ¿cómo puede ser que haya un aumento de casi un treinta y siete por ciento de la recaudación si, según ustedes, han bajado el IRPF hasta las rentas de 33.000 euros? ¿Cómo puede ser? Explíquenlo.

¿Qué problema tienen ustedes con los autónomos? Los machacan, los sancionan, los extorsionan fiscalmente, les envían inspecciones una cada tres, reiterado. Oiga, demos el empujón cuatro a cero para los nuevos autónomos.

Pero, ¿saben lo que pasa? Que mientras ustedes en este presupuesto destinan 17 millones de euros para ayudar a la pequeña contratación de los jóvenes, 20 millones de euros para la línea ACOL. Y yo sé que esto cada vez que lo digo a ustedes no les gusta, pero es que ustedes invierten más en contratar ilegales que en contratar a nuestros jóvenes. Por tanto, esa es su prioridad y es su reflexión. (*Remor de veus.*)

Por tanto, para intentar revertir esta situación, para intentar revertir... De verdad, es que se me hace muy difícil. Es que..., me lo va a permitir, señora presidente, pero es que ya han escuchado al señor Canadell otro rato, vale, pero para allí también

otra vez, vale. Entonces, claro, tengo que ir contestando e intentar seguir el hilo y rebatiendo a todo el mundo. Yo guardo silencio cuando los demás hablan. Si me permiten, acabaré rápido, pero es que se hace un poco pesado. Y he aguantado ¿eh? Llevo nueve minutos así. Gracias.

Dicho lo cual, quiero decir que para revertir esta situación lo que hay que hacer es revertir todas esas políticas. Y esas políticas pasan por revertir las políticas de la Agenda 2030, del Pacto Verde Europeo y del mercado de emisiones.

No es posible que nuestra industria esté sufriendo los ataques permanentes de Bruselas mientras aquí en Cataluña no solo apostamos por esas restricciones, sino que damos un paso más allá. Y ese paso va de la mano del Pacto Nacional por la Industria. Por lo tanto, nosotros rechazamos de manera contundente ese pacto y rechazamos su presupuesto.

Y, por último, me gustaría que en el turno que tocara, el Partido Socialista, Comuns o Esquerra me contestaran si van a hacer algún tipo de proceso o negociación para intentar revertir –revertir– esas 138 familias que se pueden ir a la calle.

Porque les digo una cosa: si ustedes quieren realmente pactar y apostar por los trabajadores de esta región, lo que tienen que hacer es: uno, primero, ayudarles para que eso se pueda evitar y, segundo, sean valientes, vayan a Europa, digan que no a su propio partido, a la señora Ribera; digan que no a Von der Leyen; digan que no a esas políticas de burócratas que se forran a costa de los trabajadores catalanes. Y digan que sí a esas familias catalanas que lo están pasando mal, porque primero lo local antes que lo global; primero los de casa antes que los de fuera.

Hagan esa reflexión y quizás, a lo mejor, hasta les irá algo mejor.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara serà el torn del Grup Parlamentari de la CUP, amb la seva diputada, la senyora Laura Vega.

Endavant.

Laura Fernández Vega

Gràcies. Bona tarda. Nosaltres també hem presentat una esmena a la totalitat, perquè entenem que la política no hauria de limitar-se a la gestió d'allò existent, quan la gestió d'allò existent el que vol dir són les situacions de precarietat, per ser suau..., per ser suau, que hi ha en el nostre país.

Des que vam entrar aquí hem col·locat una sèrie de problemàtiques sobre la taula i no hi ha absolutament cap aposta en aquests pressupostos que estiguin pensades per revertir-les. No ho estem dient des d'un lloc de desitjos, de Carta dels Reis. No preteníem que en un pressupost en dos anys hi hagués resposta absolutament a tot, però sí que esperàriem que si hi ha un pressupost en dos anys donés resposta, almenys, a alguna de les qüestions que estan crebant realment aquest país.

La sensació que tenim és que davant de les grans problemàtiques, que tenen molt a veure amb la manca de política precisament d'aquest Parlament, el que ens trobem són uns pressupostos que l'únic que encarna és un Govern de braços caiguts, que ho estem veient també cada setmana quan hi ha tancament d'empreses i que en alguns casos ja podem veure pràcticament cadenes complertes. Des de l'escaig temps que jo he estat aquí, he vist com venien treballadors de la producció de les ampolles de vidre, he vist com venien treballadors de Freixenet, he vist com venien treballadors de la producció de taps i hem vist la pagesia. Per tant, podem dibuixar perfectament que hi ha un problema que assola una vegada i una altra bastantes cadena. I davant d'això l'únic que podem dir és fer una reunió, fer un faristol. Doncs, creiem que portem prou anys de política industrial en termes mundials com perquè poguessin donar un altre tipus de resposta, perquè sinó l'única cosa que trobarem és que es seguirà culpant precisament a una població que no té absolutament cap responsabilitat.

Recordem que al cap i a la fi els sous dels consellers d'aquest Govern estan al percentil noranta i són els que han de ser els responsables de dur un salari als treballadors que es troben en un altre lloc; i no tenim un problema d'absentisme, no tenim un problema de treballadors malalts, no tenim un problema que la gent no vulgui treballar; tenim un problema de salaris; tenim un problema de dificultats en la formació, hi ha una privatització de la formació professional, i això també és

responsabilitat d'aquest Govern, i hi ha una manca d'accés dels treballadors a la universitat, i això també és responsabilitat d'aquest Govern, perquè no hi ha cap política en aquest sentit.

Si entrem a l'àmbit de la producció no s'explica com seguim apostant per regar amb diners públics, provinguin de l'àmbit europeu, provinguin dels propis impostos dels treballadors, a empreses privades sense cap mena de condicionalitat real. Ho vam veure en el cas de Nissan, que superava els 80 milions d'euros en ajudes i que va poder deslocalitzar, i que ara ens tornem a trobar aquí d'una altra fórmula.

Formem de manera pública els treballadors, donem ajudes a l'empresa privada, però no dirigim. No hi ha cap aposta per una participació i direcció pública, que fins i tot en un moment determinat Junts ha parlat de poder generar un fons per comprar empreses. Probablement no estaríem d'acord en com s'hauria d'encaminar això, però és un principi poder parlar que si aquí hi ha una economia productiva que resulta necessària i que considerem que és essencial en el seu valor, hauria d'haver-hi alguna cosa més que repartir diners des de l'àmbit privat, sobretot perquè aquests diners es gestionen però no són propietat de cap Govern.

Mentrestant, sí que hi ha una aposta pel turisme que també correspon a aquesta comissió. Ara mateix el que tenim sobre la taula segons els informes és que generen pobresa vacacional, estem parlant d'un quaranta per cent en segons quines àrees de la zona metropolitana, que generen destrucció de llocs de feina del valor productiu; no m'ho invento jo, la Universitat Pompeu Fabra i la Universitat de Barcelona deien que els llocs de feina creats eren igual que els llocs de feina destruïts en sectors productius, és a dir que hi ha un total de zero en aquests termes. Que és baixa capacitat adquisitiva per tots els treballadors que en formen part; no ho diem la CUP, ho diuen els observatoris de turisme. Si no consideren que siguin útils, avisin i llavors els tanquem, però si els consideren útils tinguin-los en compte quan dibuixen la política de treball en aquest país, i que en canvi sí que tenen a veure amb una pujada de preus.

Davant d'això comença a sonar, com ha dit la diputada del Partit Popular, però jo també l'he escoltat dir al seu conseller Sàmper la idea del turisme de qualitat. Jo crec que quan es generen categories és important definir-les. En aquest cas, m'agradaria

saber què vol dir «qualitat», perquè en realitat quan estem parlant de qualitat vol dir que equival a ciutadans més rics. Considerar que el problema és que vinguin persones d'Itàlia, que s'assemblen més a nosaltres, que no que hagin de venir un altres tipus d'empresaris i que això implica qualitat és un profund classisme. Així que haurem de decidir què vol dir això.

I, per tant, intentar no jugar a ser *masters or naming* i pensar quin tipus de política del turisme volem en aquest país. Perquè, en darrera instància, el que havia apuntat l'informe Fènix ha agradat molt, perquè el que fa també és una dislocació de conceptes. Jo estic una mica cansada de les dislocacions de conceptes, us ho haig de dir. Mira que porto poc temps! Dir que subvencionem salaris és obviar que el que està passant és que tenim una externalització sobre la societat del cost que suposen els models de baixa qualitat productiva, com és el sector del turisme i, simultàniament, obvia que el que estem subvencionant, en tot cas, seran els marges de beneficis empresarials. Subvencionar un model de baixa productivitat que requereix de treball barat per mantenir certs marges; ara bé, els marges existeixen, per això existeixen els empresaris. Si no, segurament, serien uns dels sectors que hauríem de rescatar.

Estem d'acord, hi ha un problema. La gent que treballa no es pot guanyar la vida. Ara bé, és absurd plantejar que això té a veure directament amb els impostos. Amb el que té a veure també és amb el cost de la vida, i amb el cost de la vida juga un paper fonamental el que havia sigut un històric també de l'esquerra, que era la idea de la propietat de la terra, doncs ara és la idea de la propietat de l'habitatge. Tenim un problema fonamental també en què hi ha moltíssima petita empresa que seguir allà és pràcticament un exercici de romanticisme, perquè en aquest país si et vols fer ric el que has de fer és comprar propietats i llogar-les.

A hores d'ara ja fa un any que vam aprovar una llei sobre el lloguer de temporada d'habitacions i poden consultar ara mateix, qualsevol de vosaltres, al vostre telèfon i trobareu que hi ha més del setanta per cent de l'oferta a Barcelona que incompleix aquesta llei. A mi em sembla que això és un Govern de braços caiguts.

Si parlem d'alimentació, que també ha de poder tenir a veure amb la qüestió del treball, entre altres coses perquè tenim una empresa pública que ben bé no sé què

fa perquè en termes d'exportacions, tampoc..., sí, en termes d'exportacions càrniques porcines anem bé, però anem bé en el sentit que s'exporta, que no necessàriament vol dir que reparteixin més riquesa. Doncs, bé, en l'àmbit de l'alimentació tenim una pujada de preus de les games més baixes, només en tres anys, del trenta-set per cent. Tenim un vuitanta-vuit per cent de la població en l'Àrea Metropolitana que viu en seccions censals on hi ha quatre o més establiments de baixa qualitat, o poc saludables, en quatre-cents metres. Si ens n'anem a Ciutat Meridiana, la Ribera o la Mina, que he escoltat moltíssimes vegades al president dir que no són barris a visitar, sinó que s'ha d'estar perfecte, el cent per cent de la població viu en aquesta situació. No tenim cap política a situar sobre això, sobretot quan hem vist la # queixant-se, quan hem vist tot el sector primari queixant-se, quan cada vegada hi ha una concentració més gran en grans macrogranges# i el que ens trobem és que generacions senceres que s'havien dedicat a aquest àmbit productiu, i que a més Catalunya especialment té tot un imaginari entornant la importància d'aquests sectors als quals se'ls diu «territori» –com si «territori» volgués dir alguna cosa i l'Àrea Metropolitana no fos un territori–, doncs bé, sobre això no tenim cap política.

A nosaltres ens sembla que la forma d'aturar les mentides creixents que intenten culpar els propis treballadors de les seves situacions, que és el que fa al final del dia l'extrema dreta o la dreta més extrema, ha de ser una política de # decidit, i crec que hi hauria majories en aquest Parlament per donar resposta, perquè veig bastants grups d'aquest Parlament que es volen trobar amb els treballadors i que els agradaria segurament no trobar-se amb la impotència absoluta que és veure com milers de famílies, que són el que representen els treballadors que venen aquí, es van quedant sense feina, i que, en tot cas, amb les dades macro que moltes vegades ens agrada o els agrada presentar, sobretot en termes estatals, no es veu que el que hi ha és un desplaçament de sectors i, per tant, un desplaçament de salaris. Això és el que està passant, que, sí, es perden llocs de feina i, sí, se'n troben, però se'n troben a sectors que tenen una baixada de salaris brutal, entre altres coses perquè les formes organitzatives i sindicals són molt més febles, molt més fluixes i molt més difícils pel seu caràcter difús.

Per tant, considerem que seria un gran moment perquè en comptes de dedicar-nos a rebre treballadors i dir «no tenim res a fer», féssim estudis comparatius d'altres països on sí que hi ha hagut, evidentment, una inversió pública en l'àmbit privat, però que també ha suposat una direcció, que també ha suposat una ajuda, que també ha suposat una forma d'organitzar l'economia i la societat.

Podríem estar parlant perfectament de treballar, que aquestes petites empreses trobessin la possibilitat d'agrupar-se entre elles, de tenir un millor coneixement, que per això hauria de servir la IA i no per redactar –espero–, en el millor dels casos, discursos de gent d'aquest plenari, per exemple, per saber també com funcionen les demandes segregades, per saber què estem consumint en aquest país, i, per tant, per saber què hauríem de produir perquè una empresa no hagués de patir en certs marges. Podríem estar fent això, podríem estar, per tant, dirigint de forma pública, acompanyant una sèrie d'empreses de caràcter productiu. Podríem estar blindant que no hi hagi més marges de benefici en els àmbits no productius, o directament rendistes, per tal que poguessin tenir millor finançament aquells altres. Podríem estar parlant que el turisme de qualitat no fos el turisme, que simplement el que farà serà una pujada encara més alta dels preus per a la gran majoria i una forma d'excloure la població, cada vegada més, d'un dret, com és el dret a les vacances, i apostar per això. I podríem estar parlant d'una distribuïdora pública, que no fos cent per cent pública en termes de propietat, sinó que fos una propietat mixta, que en canvi tingués aquesta forma de direcció i que, per tant, poguéssim articular al voltant d'ella aquestes cadenes que són de forma secundària, com la logística o com l'embotellat i de més. Podríem estar parlant d'això. Podríem estar parlant de generar una xarxa entorn aquells sectors i aquells locals que ja existeixen, com per exemple els mercadals municipals, que cada vegada es veuen més o abocats a ser espais de caràcter gastronòmic per una població que ja no és la d'aquell barri, o bé obligats a tancar. Podríem estar fent que això fossin els supermercats públics d'avui. Podríem estar fent això i podríem estar també reengegant, per exemple, en comptes de fer «redades» als súpers de vint-i-quatre hores, com s'ha fet en aquesta ciutat, quan als grans grups hotelers no he vist que s'enviïn a les forces de seguretat per fer aquest tipus de «redada» –ja us puc assegurar jo que les vulneracions de drets laborals són

iguals o més, perquè no són negocis familiars— i que això s'estigués convertint en els espais en els quals es pot adquirir una alimentació saludable.

Podríem fer qualsevol d'aquestes coses. Vostès intentaran titllar-nos que això era impossible. No, és impossible fer-ho tot alhora, però en quatre anys una d'aquestes apostes es podria desenvolupar, es podria fer una aposta per a una reindustrialització real, es podria aprofitar perquè petites i mitjanes empreses poguessin accedir a les ajudes públiques que ja existeixen, nacionals i supranacionals; ara bé, endreçant-ho, perquè això no signifiqués una forma de dependència constant.

Es podrien estar completant cadenes, es podrien estar fent moltes coses. Es podria estar apostant perquè l'alimentació, des de la producció fins l'accés, fos un dret i no pur paper mullat, perquè al final del dia és molt difícil defensar que això és una forma de democràcia, és molt difícil defensar que el dret és millor que la llei de la jungla si cada dret que veiem en qualsevol de les lleis que aquí es promulguen és purament formal, que dit d'una altra forma vol dir que és paper mullat.

Al final del dia sabem, com a mínim el grup sap, que un dret és força contra força; ho sabem des de ja fa més d'un segle. Ara bé, esperaríem d'un Govern que exercís aquesta força i que no l'exercís només contra aquells que es troben més desamparats. Preferiríem que es plantegés per què pot haver-hi pujades de preus no associades a pujades de preus en termes del principi del producte en el sector alimentari. Per què? Per què no pugen les games més altes? Les produeixen de la mateixa manera? Bé, perquè hi ha menys consum i, per tant, el marge de beneficis és més baix.

Podríem estar mirant això o podem estar mirant els súpers vint-i-quatre hores. Jo també estic d'acord en què hi ha moltes vegades una pressió molt més gran de cara a molts treballadors —com els autònoms, per exemple— i que no existeix aquesta pressió pels grans rendistes. I a tot això, si en quatre mesos portem trenta-tres morts, el qual ens dona una mitjana de cada tres dies i mig un mort en l'àmbit laboral, a mi m'agradaria haver vist una miqueta, una miqueta, que els discursos aflamats del conseller que es dona al Parlament, sobretot per respondre'm, s'haguessin traduït en alguna cosa, perquè fer un anunci a la televisió pública i a la ràdio pública

no hagués costat tant. Que a mi m'agradaria que, quan escolto alguns mitjans públics, en comptes de repetir argumentaris de partit de tant en tant recordessin quins són els nostres drets, i això és pràcticament gratuït. No costaria res dir que avui aquí està prohibit el que veiem a tots els anuncis quan obrim Idealista. No costaria res dir que avui aquí el dret dels treballadors és no exposar-se a tenir accidents laborals, i en canvi el que hem trobat és una política que no té res a veure amb això.

Per tant, sí, és una esmena de totalitat, és una esmena de totalitat en la que esperem que en algun moment d'aquesta legislatura, perquè no crec que puguem seguir perdent el temps la gran majoria de la població, hi hagi alguna d'aquestes apostes. I jo diria que no serveix d'excusa que es troben al mig, primer perquè a nosaltres no se'ls acudeixi a ningú d'aquest plenari –no dic que ho hagin fet cap dels diputats que estan aquí present, però passa a vegades– comparar-nos amb una sort d'extrem. No estem plantejant cap proposta extrema, no estem plantejant que s'exropriï tot i que fem una revolució tots junts, ni demés, ni estem cantant aquí la Internacional. Estem plantejant política pública que s'ha desenvolupat en altres països del nord d'Europa. Punt.

Per tant, hem vist també que en algunes intervencions que s'han fet –no a la majoria–, però cal destacar que tot i que no comparteixo gran part del discurs del diputat de Junts, hi ha hagut qüestions bàsiques que creiem que podrien apuntar a una línia que té a veure que també hi hagi un àmbit públic que no es limiti a la despesa pública sense tenir gaire clara quina és la seva estratègia. Doncs bé, seguim amb nosaltres per fer això.

Passaran els pressupostos i passaran les notícies i, no ho sé, aquesta mena d'alegria que només es comparteix per la classe política d'aquest país que hi hagi pressupostos. Ara bé, tenir més diners només vol dir que hi ha hagut una major recaptació per part de la gent. No és en sí una millor política. El que haurem de veure és quines polítiques són. Això estarà a les seves mans. Nosaltres creiem que és ben clar que aquesta comissió no hauria de limitar-se a rebre treballadors, no hauria de limitar-se a passar per aquí mocions que després no tenen una execució real.

Perquè aquest Parlament, per cert, va aprovar que se li reclamessin al Govern de l'Estat les competències de Treball, que encara esperem saber quan ha succeït això.

Per tant, si aquesta esmena de totalitat els sembla que és naïf, si els sembla que no estem proposant res, diguin-ho clar, però digui'ns quines són les seves respostes a qualsevol de les problemàtiques que estem situant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara seria el torn del Grup Mixt, però no hi ha cap diputada que pugui defensar o fer la seva exposició, i en passar això o ha de decaure o s'ha de votar. Ho dic bé? És així? *(Veus de fons.)* Si voleu posar a votació l'esmena del Grup... Si no es posa a votació... *(Veus de fons.)* Ah, no ho sabia... S'ha de votar perquè hi ha un grup parlamentari amb un diputat que ho demana. *(Veus de fons.)*

Bé, doncs, ara el que farem abans de res és votar l'esmena que ha presentat el Grup Mixt. *(Veus de fons.)*

Perdoneu, no teniu torn de paraula. No teniu torn de paraula, sisplau. Tranquils, de veritat. Sí, digues.

Joan Ignasi Elena Garcia

Sense ànim de polemitzar, perquè ahir m'hi vaig trobar a Cultura fent el que està fent vostè i tampoc ho sabia.

Es veu que perquè algú quan no hi és es pugui votar la seva esmena a la totalitat algun grup ha de dir «demano que es voti» i altres diputats. I aleshores quin és el grup que diu que s'ha de votar, i ja està. Crec que és això.

La presidenta

El grup que diu que s'ha de votar és el Grup Parlamentari de VOX.

Doncs, passem a... *(Veus de fons.)* S'ha acabat. Continuem la comissió.

El Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes amb la seva intervenció, per un màxim..., aquí diu trenta-cinc; no, no, deu ser quinze... Trenta-cinc minuts, trenta-cinc minuts màxim, d'acord? Endavant, senyora Conxi Jiménez. *(Remor de veus.)*

Conchi Jiménez Cruz

Tranquils. Si no parlaré trenta-cinc minuts. No us poseu nerviosos. No entraré a rebatre cap dels punts.

Gràcies, presidenta. Fa pocs dies el Parlament va debatre les esmenes a la totalitat dels pressupostos de la Generalitat. La majoria de la cambra va decidir rebutjar-les perquè va entendre que Catalunya necessita pressupostos, necessita estabilitat i necessita institucions amb capacitat d'actuar. Aquesta és una qüestió fonamental. Quan parlem de pressupostos no estem parlant només de números, ni de partides comptables; estem parlant de la principal eina que té qualsevol Govern per convertir les seves prioritats polítiques en actuacions concretes.

Els pressupostos permeten passar de les paraules als fets, permeten transformar compromisos en polítiques públiques, objectius en recursos i drets en realitats tangibles per a la ciutadania. Per això avui no defensem simplement uns comptes, defensem una determinada manera d'entendre el país i de respondre els reptes que tenim al davant.

Vivim un moment especialment complex. La situació internacional està marcada per la incertesa les tensions geopolítiques, els conflictes oberts en diverses regions del món. Les transformacions tecnològiques accelerades i els canvis econòmics i socials estan generant inquietuds legítimes entre moltes persones.

A més, veiem com en moltes democràcies creixen discursos que busquen dividir la societat, alimentar la por i qüestionar consensos que durant molts anys havien contribuït a garantir la convivència i el progrés.

Davant d'aquesta realitat la política pot optar per dos camins. Pot optar pel camí fàcil de buscar culpables, alimentar la confrontació i instal·lar-se en el bloqueig permanent, o pot optar per reforçar la confiança, construir acords i oferir respostes útils als problemes reals de la ciutadania. Nosaltres creiem que aquesta segona opció és l'única responsable. Per això defensem una política basada en el diàleg, en els acords i en la voluntat de construir, una política que entén que Catalunya necessita estabilitat institucional per continuar avançant, confiança per atraure inversions i institucions fortes per afrontar els reptes del futur. Perquè les societats no es construeixen només a partir de les grans xifres econòmiques, també es

construeixen a partir de la seva capacitat de garantir drets, de generar oportunitats i de protegir les persones més vulnerables.

Aquesta és precisament la filosofia que inspira aquests pressupostos, uns pressupostos que mobilitzaran 49.162 milions d'euros amb un objectiu molt clar: reforçar els serveis públics, impulsar el desenvolupament econòmic i preparar Catalunya per als reptes dels pròxims anys..

Parlem de recursos per millorar l'educació, la salut, l'habitatge, les infraestructures i la seguretat. Parlem també de recursos per impulsar la recerca, la innovació la cultura, la llengua catalana i la cohesió territorial, però sobretot parlem d'una direcció política clara: posar la força dels pressupostos al servei d'una Catalunya més forta, més justa i amb més oportunitats.

L'objectiu és donar resposta a les necessitats del present sense deixar de preparar el futur. Volem una Catalunya que continuï generant prosperitat, però també una Catalunya que reparteixi millor les oportunitats. Volem una Catalunya amb més habitatge accessible per als joves, amb millors serveis públics, amb més capacitats d'innovació, amb més indústria, amb més recerca, amb més equilibri territorial i amb unes institucions capaces de liderar les transformacions que el país necessita.

En aquest context, el pressupost de la conselleria d'Empresa i Treball té una importància especial. La conselleria disposarà de 1.506 milions d'euros. Es tracta d'una aposta clara per reforçar les polítiques d'ocupació, impulsar la competitivitat empresarial i avançar en la modernització econòmica del país. Perquè si volem una Catalunya més forta necessitem també una economia més forta.

I quan parlem d'economia parlem sobretot de persones: parlem dels treballadors i les treballadores que cada dia contribueixen al progrés del país, parlem dels joves que busquen una primera oportunitat laboral, parlem dels autònoms que assumeixen riscos per tirar endavant els seus projectes, i parlem també de les empreses que creen ocupació i generen activitat econòmica, especialment de les petites i mitjanes empreses, que continuen sent el motor principal de l'economia catalana i una peça imprescindible per a la cohesió social i territorial.

Aquests pressupostos reforcen les polítiques actives d'ocupació, perquè sabem que la millor política social és generar oportunitats laborals de qualitat. Aposten per la

formació contínua, perquè el mercat laboral està canviant ràpidament i els treballadors i treballadores necessiten noves competències per adaptar-se a aquests canvis. Impulsen la indústria, perquè una economia amb una base industrial sòlida és més resilient, més innovadora i genera ocupació més estable i de més qualitat. Reforcen la internacionalització, perquè les empreses catalanes han de poder competir en un mercat global cada vegada més exigent. Aposten per la digitalització, perquè la transformació tecnològica ja no és una opció, sinó una necessitat. Donen suport al comerç de proximitat, a l'artesania i a la moda, perquè formen part de la nostra identitat econòmica i contribueixen a mantenir vius els nostres pobles i les nostres ciutats. I també impulsen la simplificació administrativa, perquè massa sovint les empreses, els autònoms i els emprenedors es troben amb traves que dificulten la seva activitat.

Aquest conjunt de mesures respon a una idea molt senzilla però molt important: el creixement econòmic només té sentit si arriba a la majoria de la societat. Volem empreses competitives i capaces de créixer, però també volem que aquest creixement es tradueixi en millors salaris, en més oportunitats per als joves, en més cohesió territorial i en una millor qualitat de vida per al conjunt de la ciutadania. Aquest és el model que defensem: una economia dinàmica, oberta i innovadora, però també una economia compromesa amb la cohesió social i la igualtat d'oportunitats, creixement econòmic i justícia social, competitivitat i cohesió, prosperitat i responsabilitat.

Evidentment, cap pressupost és perfecte. Sempre hi haurà demandes legítimes que no es podran atendre de manera immediata, sempre hi haurà aspectes millorables, però el que hem de valorar és si aquests comptes van o no en la direcció correcta.

I nosaltres estem convençuts que sí, perquè reforcen l'ocupació, perquè impulsen la indústria, perquè donen suport a les empreses, perquè presenten el país que afronta els canvis que ja estan arribant, i perquè entenen que només amb una economia forta podrem garantir el benestar i les oportunitats que la ciutadania reclama.

Per això fem una crida a la responsabilitat. Catalunya necessita estabilitat, necessita confiança, necessita capacitats d'acord i necessita institucions capaces de donar resposta als reptes econòmics i socials que tenim al davant.

Els que prefereixin el bloqueig hauran d'explicar per què consideren millor aturar projectes, inversions i oportunitats.

Nosaltres preferim explicar que volem construir, i el que volem construir és una Catalunya més pròspera, més justa, més cohesionada i amb més oportunitats per a tothom.

Per tot això, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, defensem aquests pressupostos i votarem en contra de totes les esmenes de la totalitat presentades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara obrim un nou torn per als grups parlamentaris que han presentat les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària, per un temps màxim de cinc minuts. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts, amb el seu diputat, el senyor Joan Canadell.

Endavant.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Bé, abans de res volia fer comentaris a algunes de les intervencions abans de respondre al Grup Socialista.

Al PP li diria que estem d'acord que la gent..., que hi ha gent que prefereix no treballar perquè no li surt a compte... Vostè ho ha dit així més o menys, més o menys ho ha dit així. Però li recordo que nosaltres hem entrat una llei pel salari mínim que era per pujar el llindar, perquè tingui més atractiu el fet de treballar, i vostès han presentat una esmena a la totalitat. Jo li demano que s'ho revisi, perquè aquesta llei el que vol és que amb diàleg social, sector a sector, que no pot pagar salaris de més de 1.400 euros, catorze pagues de salaris bruts, puguem parlar amb ells per veure què necessiten per poder pagar aquests salaris. Per tant, estem parlant d'una manera proactiva, de diàleg social, per veure com podem fer perquè tothom pagui més de 1.400 euros. Doncs, si de debò volem pagar millors salaris retirin l'esmena de totalitat i parlem-ne, i tot es pot millorar, segur que es pot millorar.

Al senyor Ramírez només dir-li que li recomano que vagi a Ebro, perquè el que ha dit no és veritat. Segurament està mal informat, eh? El capital xinès no arriba..., és del quaranta per cent i la resta és capital bàsicament català. I també li dic que Ebro ja no és muntatge només de vehicle xinès. Ebro en aquest moment té ja el cinquanta per cent del valor afegit internalitzat i, per tant..., hi va cap a més. I, a més a més, en el disseny que fins ara era un cinc per cent, el seu projecte és que el vint-i-cinc per cent del disseny sigui ja aquí, és a dir cada cop més internacionalitzat, més internat.

A la representant de la CUP li diria, miri, feia temps que no em passava. Estic molt d'acord amb vostè i vostè ha dit que estava bastant d'acord amb algunes coses, no? Miri, i he pensat, i per què? Jo crec que hi ha un motiu, i és que vostè parla més de país que de partit, i parla més de treballadors que d'interessos partidistes, i nosaltres també, i crec que aquí és on ens trobem, perquè al final defensem..., els models són diferents, però defensem el millor pels treballadors, i des de Junts per Catalunya ho tenim claríssim, i el millor per les empreses.

Llavors, m'ha semblat que vostè deia que no sé si estava d'acord o no en subvencionar la pujada dels salaris. Jo insisteixo, eh?, nosaltres no volem pagar el diferencial per pujar un salari; això no ho hem proposat a la llei, ni ho hem dit mai. El que diem és sobretot hi ha dos puntals per poder pujar salaris: millores de productivitat, i això vol dir inversió –per tant, aquest fons pot servir per invertir, per millorar els salaris– i formació, que és l'altre element que serveix per millorar els salaris. De fet, l'altre dia ens vam reunir amb les cambreres de pis, que s'havien reunit ja amb alguns de vostès. La sorpresa també –ho he de dir, en positiu–, que el salari que ens van dir que eren 1.260 nets, catorze pagues, per tant tampoc estan tan malament –per mi és poc, però em pensava que era pitjor. En tot cas, com les podem ajudar? Doncs, millorant la productivitat de la seva feina. Què vol dir això? Invertir perquè no s'hagin –ja ho saben vostès– d'ajupir tant i, a més a més, generar menys absentisme, perquè tenen una feina dura.

Però, per exemple, hi ha sectors com els botiguers, petits botiguers, que no poden pagar 1.400 euros, i a aquests els hem d'ajudar com sigui. I potser aquí no serà la productivitat, potser aquí no serà la formació, doncs, els hem d'ajudar. I igual que ajudem els pagesos hem d'ajudar els petits botiguers, perquè puguin mantenir les

botigues als pobles, perquè si no les tancaran totes. Per tant, hi ha d'haver una mica de tot. En cada cas s'ha d'analitzar i veure quina és l'alternativa.

I estic també d'acord amb una altra cosa que ha dit la diputada de la CUP, la Laure Vega. Això de rebre els sindicats, que jo ho faig amb molt de gust, però penso que tots plegats si el que hem de fer és fer el paperot, que marxin dient: «Sí, sí, us ajudarem», cop a l'esquena i després resulta que cap dels que han vingut, que jo sàpiga, no s'ha salvat, no sé si és el millor que podem fer. Per tant, potser hem de buscar alternatives i, de fet, nosaltres pensem que hem de buscar alternatives.

I, finalment –i em queda poc temps–, a la representant del PSC, perquè, home, a mi em sap greu... Ja sap que l'aprecio molt, Conxi Jiménez, però a vostè li han preparat el discurs, però vostè no ha parlat, no ha respost res del que li hem dit. És a dir, aquest pressupost no resol els problemes del sector empresarial i dels treballadors, no ho resol. No tenen recursos suficients. Per tant, vostè diu més amb innovació! Molt bones paraules, però digui'm quina partida ha millorat d'innovació?

Miri, només amb una cosa, que no cal que siguin de números, només essent de lletres crec que ho entendrem tots. Pacte Nacional per la Indústria 2022-2025, quants diners tenia? 3.200 milions d'euros per quatre anys, 800 milions anuals d'acord? Pacte Nacional per la Indústria 2026-2030, 5.000 milions per cinc anys, 1.000 milions d'euros anuals. Vol dir que, com a mínim, hi han d'haver 200 milions d'euros més al pressupost. On són? Si tot el departament només té 162 milions més!

Per tant, tot això són paraules, de veritat. Estan fent la política de parador, màrqueting polític contínuament. I ho fa el PSC, que li agrada molt, i els coneixem de fa molts anys. El que em sap greu és que els hi doni suport Esquerra Republicana i els Comuns.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Partit Popular. La seva diputada, la senyora Àngels Esteller.

Endavant

Àngels Esteller Ruedas

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta.

És que, senyor Canadell, jo vull comentar un tema, i és que aquí patim d'un tema de caràcter estructural. Vostè diu: «El Partit Popular no dona suport a la pujada o a una referència de salari mínim a Catalunya». El Partit Popular vol que els treballadors de Catalunya tinguin els millors salaris de tota Espanya, però perquè els tinguin no podem artificialment senyalar referències a salaris mínims. Això no es fa així.

Primer, el salari mínim és un salari que s'organitza o es consensua entre els agents socials, empresaris i treballadors, i això és complementari, això és impossible que es pugui fer amb ingerències polítiques. Són ells els que han de definir quin és el salari. Primer.

Segon. Vostès diuen: «No, hem d'ajudar el treballador..., el comerciant que pugui superar les traves i donar-los més recursos», i tal. Escolti, el que no els hem de treure són els recursos. Vull dir, el canvi és estructural. Nosaltres els traïem, la Generalitat, amb unes retencions, amb unes càrregues brutals que no poden suportar d'impostos, de càrregues, de costos socials, de tot, i després els hem d'anar donant dos-cents euros cada mes? És que això no pot ser.

El que nosaltres diem és que els comerciants no els treguin tant diners. O sigui, l'asfíxia que estan patint el sector productiu a Catalunya és insuportable, i per això molts no arriben a final de mes. Els treballadors no arriben a final de mes. Les empreses amb prou feines poden mantenir costos. Els comerciants no poden amb totes les càrregues asfixiants de les traves dels impostos, de tot.

Doncs, nosaltres demanem: «Escolti, administració, no els tregui tants diners». Som la comunitat autònoma amb una pressió fiscal més alta, la dinou de tot Espanya, els menys competitius fiscalment, i després hem d'anar donant paguetes. «Ah, mira, ara et dono dos-cents euros perquè paguis el lloguer», «Ara a un comerciant li donaré cent euros perquè pugui passar a final de mes». Escolti, això què vol dir? Ens estem pràcticament tornant com els països sud-americans, quasi alguns d'ells, com a Veneçuela, que han d'anar donant paguetes a la gent perquè vagi subsistint.

Això és el que volem per Catalunya? Doncs, no, jo el que vull és que tothom pugui guanyar diners, que els empresaris tinguin els recursos per poder millorar la productivitat.

I, escolti, si les empreses no milloren la productivitat no poden millorar els salaris. I les indústries han de ser indústries sobretot amb millor valor, a l'alt valor afegit, perquè puguin tenir gent qualificada i puguin millorar els salaris.

Però el problema és troncar. El que hem de millorar és la productivitat, i perquè es millori la productivitat, la petita empresa ha de créixer, la mitjana ha de créixer i això generarà una productivitat que permetrà que es pugin els salaris, però hem d'anar a l'origen del problema. No per dalt establir límits de salaris. Però si no es poden pagar! Per molt que diguem, no ho poden pagar si no els eliminem tanta càrrega burocràtica, tanta càrrega d'impostos, costos afegits de cotitzacions socials. É que al final l'empresari porta una motxilla tan alta que és impossible! Per molt que creem un salari de referència, però si no el poden pagar! De què ens servirà?

Escoltin, és que hem d'anar a l'origen i la causa que està generant tot aquest problema. I si no resolem l'origen mai resoldrem el problema, sinó que artificialment el maquillarem, donarem per fet, ai, mira a Catalunya tenim un salari mínim de 2.000 euros. Ah, perfecte! I qui el pot complir? És que no el podrà complir ningú.

Per tant, nosaltres diem: «Escoltin, anem a l'origen del problema». Anem a resoldre la causa que genera tanta poca capacitat de competitivitat dels comerços, del sector turístic, del sector industrial, de les Pimes, i llavors ells ja tindran la voluntat naturalment de millorar el salari. Si ells són els primers que volen tenir treballadors ben pagats i que el treballador estigui satisfet en el seu lloc de treball. I nosaltres volem la màxima protecció pel treballador. Però perquè el treballador tingui una remuneració correcta i bones condicions hem de generar uns elements de competitivitat i de productivitat que avui en dia aquest pressupost no està afrontant.

Perquè, ens agradi o no ens agradi, el món, l'economia i els comportaments socials estan sotmesos a una profunda transformació, i o introduïm aquests elements que faciliten aquesta transformació... I entre ells està la digitalització, la descarbonització. Escoltin, per molt que ens agradi o no ens agradi, la descarbonització està aquí, i avui en dia les empreses s'han d'adaptar, i les hem d'ajudar que es puguin adaptar, i el que hem de fer és intentar i, per descomptat, que ningú imposi unes condicions de sostenibilitat que no baixin en línia (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha*

exhaurit el temps d'intervenció.) de la capacitat que té la indústria d'adaptar-se, perquè sinó l'enfonsaran.

I aquesta és la realitat i la situació que nosaltres creiem que és element substancial de caràcter estructural pel qual creiem que aquest departament ha de tenir una política de fons diferent, perquè només partida per partida, si no es canvien les polítiques de fons, no arreglarem res.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, amb el seu diputat el senyor Javier Ramírez. Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora presidenta. Creo que en la última intervención se ha explicado muy bien, y es que no podemos aplicar criterios de sostenibilidad que no puedan asumir las empresas. Pues, es exactamente lo que está pasando, es lo que está sucediendo, es lo que está sufriendo nuestra industria en Cataluña, en España y en el resto de Europa, mientras precisamente importamos productos que no rigen esas mismas leyes e imposiciones climáticas. Por lo tanto, no tiene sentido.

Pero mucho menos tiene sentido lo que decía el señor Canadell, que debe ser que ya no se acuerda quién mandó a la papelera de la historia al señor Mas. Esa frase no es mía, esa frase es de los señores de la CUP. Claro, yo a Junts no lo acabo de entender, no sé por dónde va. Yo a Junts no lo entiendo, porque pacta la política fiscal con los Comunes, quiere pactar la política laboral con la CUP, solo le falta pactar la política anticorrupción con el PSOE. Claro, es decir, si es que ustedes lo que buscan son los enemigos de esos problemas que hay que resolver, pues, vamos bien.

Mire, un dato –y yo creo que no sorprende a nadie–, el salario mínimo interprofesional en Cataluña no existe, no existe. No hay un salario mínimo interprofesional catalán, por mucho que alguno ideológicamente se empeñe e intentar instaurarlo en Cataluña. No se puede, es competencia nacional, es competencia del Congreso de los Diputados. Y, por tanto, ahí es donde reside la soberanía nacional, por donde se tendrá que discutir.

Pero, claro, usted lo que pretende es imponer unos salarios que lo que hará automáticamente, *de facto*, es rechazar la inversión extranjera. Por supuesto, esa que a ustedes les gustan, o no, no lo sabemos, porque la que viene con valor añadido no la quieren; la que vienen a montar «pakis» y vienen a montar carnicerías halales, esa sí que quieren.

Oiga, y el tema está en que... (*Veus de fons.*)

#

És veritat.

La presidenta

Ja, però no teniu el torn, sisplau. (*Veus de fons.*) Vostès ha...

Lluís Mijoler Martínez

No pot faltar el respecte com està faltant aquest diputat a unes persones...

La presidenta

Però què volem? Tornar a muntar aquí, vull dir...

Lluís Mijoler Martínez

No, però si vostè no està al cas ho volia dir.

La presidenta

Demanaria una miqueta més de respecte. # comissió, d'acord?

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora presidenta. Si lo que hacemos es obligar a las empresas a pagar un salario por encima de la media nacional y de la imposición de otras comunidades autónomas lo que harán es que muchas empresas, incluso nacionales, pues, lo que harán es invertir en otras comunidades autónomas o en otras regiones.

Si en Cataluña lo que se quiere es ser más atractivo para que las empresas puedan seguir contratando, mejorar el salario de sus propios trabajadores o incluso ampliar plantillas, aquello que decimos muchas veces de que las pequeñas sean medianas y las medianas grandes, hay una fórmula para subir ese salario y pasa por rebajar el IRPF. Y no hace falta un proyecto de ley o una proposición de ley, mejor dicho,

por el Grupo de Junts. Ahí simplemente, lo he dicho muchas veces, la señora Conchi Jiménez lo propone a su consejero, su consejero al *Govern* de la Generalitat, convoca en un consejo extraordinario del *Govern* y el mismo día sale publicado en el *DOGC*, y al día siguiente las familias catalanas empezaron a respirar un poquito más, y es una medida automática.

Pero, claro, yo entiendo que es muy difícil tomar esa medida cuando lo que se pretende es seguir regando la administración, seguir contratando a altos cargos, seguir aumentando los sueldos a los consejeros y a todo su departamento. Es decir, yo entiendo que es complejo, porque ustedes quieren seguir pagando y financiando su fanatismo climático, su fanatismo en perspectiva de género, su ideología del odio con chiringuitos como comisiones en contra de los diputados o incluso comisiones para..., dicen ellos –dicen– en contra de los discursos de odio.

Y claro, ¿esto para qué beneficia a los trabajadores catalanes? Pues absolutamente en todo. Algún trabajador catalán que nos está escuchando pensarán, pero están los tribunales de justicia para dirimir responsabilidades ¿no? Sí, pero estos señores como pagan con la cartera del César, es decir con la cartera de todos los catalanes, las da absolutamente igual. Por tanto, estos presupuestos no afrontan la situación actual.

Y además les digo una cosa para acabar, y es que si ustedes no hacen una reflexión ni dan revertir esa situación esto va a ir a más. Probablemente de aquí a un año, año y medio, estaremos debatiendo otros presupuestos –si ustedes tienen la valentía de presentarlo antes de concluir las siguientes elecciones– (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) y el paro habrá aumentado, los fijos y continuos habrán aumentado y la capacidad económica de los catalanes habrá sido peor, porque la cuestión es que ustedes tienen que mirar los datos de hace dos años o tres años.

Por tanto, ¿qué prefieren, revertir la situación o seguir incidiendo en el sistema? Por lo visto, estos presupuestos lo que hacen es incidir en ese sistema.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara seria el torn del Grup Parlamentari de la CUP, la seva diputada, la senyora Laura Fernández Vega. Endavant.

Laura Fernández Vega

Com ara sí que tinc la paraula, m'agradaria dir que em sembla una absoluta barbaritat que en aquest Parlament es pugui dir «paki» amb aquesta alegria, tenint en compte que ara mateix a Belfast aquests dies estan havent-hi pogroms organitzats i que tenen a veure precisament amb què es permetin aquest tipus d'assenyalaments. No se m'acut, perquè no ho sé, suposo que avui no estic per cap barbaritat, quina seria la traducció de falta de respecte que podria fer jo, però li puc assegurar que segurament el president del Parlament ja m'hagués tallat tres vegades si hagués intentat fer alguna cosa així.

Dit això (*Veus de fons.*), la gent en aquest país... Perdó? (*Veus de fons.*) És igual. La gent en aquest país no viu de paquets, entre altres coses, i a part crec que és una reflexió col·lectiva que hauríem d'intentar fer tots, tenint en compte els diners que ingresem. (*Veus de fons.*) Perdó. Se'm sent o no se'm sent? Vull dir, si no se'm sent se'm para el temps. No s'entén? (*Veus de fons.*) Que no es pot dir «paki» en aquest Parlament, que si jo hagués dit una barbaritat d'aquest calibre segurament se m'hagués aturat el temps, i que anirem en compte tenint en compte especialment que hi ha ràtzies i pogroms ara mateix dins d'Europa que estan propiciats per persones que aprofiten llocs tècnicament democràtics on es representa també a població d'origen paquistanès i que no seria una cosa de rebut. Igual que no seria de rebut «catalufo», igual que no serien de rebut altres fórmules...

La presidenta

No té la paraula, senyor Ramírez. I senyora Vega...

Laura Fernández Vega

...moltes vegades —és el meu temps d'intervenció—, moltes fórmules que s'han intentat històricament...

La presidenta

Sí, però s'ha de cenyir en el que estem debatent aquí.

Laura Fernández Vega

En sèrio?

La presidenta

Sí, el que estem debatent aquí, sí.

Laura Fernández Vega

El que estem debatent és el que ha dit també aquest company i, per tant, a mi em pertoca. Tant que he parlat abans en la meva altra intervenció de les botigues de conveniència, també dites popularment súper vint-i-quatre hores, crec que puc seguir-ho enllaçant en aquest sentit. I, en tot cas, em sembla interessant també que si es poden fer, no ho sé, s'ha parlat de Venezuela; si es pot parlar de Venezuela jo puc parlar de Belfast, crec; queda una miqueta més a prop i s'acura una mica més a la realitat. Entre altres coses perquè, si ens volem posar a discutir política internacional, la d'Exteriors és una altra comissió i almenys nosaltres no donem suport a governs com el de Trump, que han impactat especialment en l'àmbit del treball i de l'economia en aquest país a través dels aranzels, la guerra d'Iran, etcètera, i que generen formes paramilitars o paraestatals en els quals es detenen altres ciutadans que també representen les fórmules democràtiques –això és interessant– i que té a veure també amb el fet que hi hagi un excedent ara mateix de mà d'obra i de treballadors.

És a dir, pensar que el tipus de discursos que desenvolupem aquí no impacten en termes socials i no impacten en termes econòmics, tenint en compte la que ve caient des de fa uns anys, és com a mínim naïf.

Per tant, crec també que no es pot parlar en aquest Parlament amb els sous que ingresseu –després cadascú ja sabrà els negocis que té amb el seu partit– de paguetes, perquè crec que ja tindríem tots els parlamentaris d'aquí moltíssimes dificultats per intentar viure amb la renda garantida ciutadana, que són 755,82 euros, si ets una persona; si sou dos, 1.133, és a dir una miqueta per sota, una miqueta per sota del que cobraven les Kellys que l'altre dia s'havien reunit amb el diputat Canadell.

Per tant, sí, estem en un moment de caiguda d'un model, és cert, és una cosa que pot tenir sentit, també ho anunciava el *New Yorker* que hi havia un moment en què en un editorial parlàvem de com ells s'havien constituït com un tipus de diari en el qual actualment veien com les fórmules que havien defensat en termes econòmics moltes vegades en els mateixos cercles d'economia eren titllats en un altre sentit.

M'agradaria també corregir el fet que jo he parlat de l'informe Fènix, que és allà on es parla de salaris subvencionats i que, en tot cas, crec que aquí hi ha una torsió de la terminologia i que s'hauria de parlar de beneficis subvencionats. (*Remor de veus.*)

En tot cas, creiem que dir «el món és com és» és no parlar que hi ha una manca de política. És una mica estrany, perquè estic parlant però hi ha trenta-cinc converses alhora. Llavors, quan la presidenta convingui... Gràcies. El món és com és quan en aquest país en concret... Disculpi, és que jo ni em sento, ni em sento.

El món no és com és, el món és com el fa la política i no hi ha una fórmula econòmica estricta que funcioni d'una fórmula o d'una altra. No és cert, és teologia econòmica, és una cosa que s'ha denunciat una vegada i una altra per moltíssims economistes, evidentment molt més reputats del que pugui dir jo.

El món és com és, perquè si no les grans fortunes que hi ha en aquest país encara ara no podrien venir directament de connexions específiques amb el franquisme. I m'és igual si parlem de Coca-Cola i #sol d'orella o és igual que si parlem dels actuals màxims propietaris d'Estrella Damm, que s'atreveixen a anar a la ràdio pública també a parlar d'esforç, tenint en compte com es va fundar aquí aquesta empresa.

El món no és com és, el món és com es faci a través de parlaments com aquest. Per això és important quan utilitzem fórmules despectives per una part de la ciutadania, per això és important que hi hagi intents d'entesa entre diferents forces polítiques, i per això és important que siguem capaços de mirar altres models en els quals l'àmbit públic cada vegada guanyi més espai (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*), perquè és l'única fórmula que es pugui democratitzar l'economia.

Ara mateix estem en un moment que: a) cada vegada hi haurà menys petita empresa o, b), tenim una aposta real per a la democratització de l'economia.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Ara seria el torn del Grup Mixt, però no hi ha ningú i, per tant, ara tocaria al Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes, amb la seva diputada, la senyora Conchi Jiménez, per un temps de cinc minuts.

Gràcies.

Conchi Jiménez Cruz

Sí, gràcies. Bé, jo crec que els que estem aquí en aquesta comissió som persones que hem de tenir una mica de respecte.

Primer, no es poden dir –la meva opinió–, no es poden dir determinats comentaris com «pakis», que és denigrant cap a una persona. Això és el primer i vull posar-lo en valor aquí. Igual que a vegades ens referim a partits polítics d'una forma molt desqualificant, d'acord? Això ho vull posar.

I després també és cert, quan estàs intervenint i hi ha gent que li molesta, però després quan intervenen la resta de persones no hi ha respecte, i jo també ho vull posar aquí en valor. A vegades costa molt concentrar-te quan estàs parlant i tothom està parlant al voltant. I jo crec que això és la queixa que s'estava fent abans i jo la comparteixo.

Dit això, jo no entraré, no hi entraré, perquè crec que nosaltres defensem aquests pressupostos, defensem la importància que tenen i ho he explicat en la meva intervenció d'abans,

Només vull fer una matís, i és al senyor Canadell. A mi ningú em prepara els discursos; jo no sé a vostè, però a mi no. Jo pico pedra, me'ls preparo jo, em miro la documentació, em miro els pressupostos, analitzo les dades i intento fer, transmetre els meus valors com a partit i sobretot parlar des del cor, perquè crec que la política sense cor no és política per mi. I, per tant, a mi ningú em prepara cap discurs. Per tant, el que he dit ho sento, ho comparteixo, és la posició del meu partit, però evidentment si no la compartís no estaria aquí asseguda en aquesta cadira, perquè no en tinc cap necessitat.

Més de 5.000 milions d'euros es posaran als pressupostos del Pacte Nacional per la Indústria fins al 2030.

I després una altra cosa que volia comentar, que deia que faltaven milions a aquest pressupost. Primer, que és un pressupost, el Pacte Nacional per la Indústria és un pressupost, és un projecte, d'acord?, és un pla de treball a quatre anys i, per tant, no és necessari que estiguin dividits directament per quatre –això per una part. I, per una altra, és que hi ha una part, que el conseller ho va explicar, si no ho recordo malament, que hi ha el que es diu treballar transversalment entre determinats departaments, i a vegades a la millor una conselleria com la d'Empresa potser té projectes vinculats amb Educació o amb altres, amb Territori –el tema de polígons, va explicar ell– i, per tant, hi ha partides que estan vinculades.

El pressupost no és només d'Empresa, només de Salut. O sigui, es vinculen les partides i hi ha una forma de treballar, que es diu treballar transversalment i en equip, que vincula moltes conselleries.

I res, no entraré en cap dels altres comentaris. Bé, el Partit Popular no ens ha dit res i al diputat de VOX no li contesto.

Gràcies.

Javier Ramírez Gutiérrez

Disculpe, sí que tiene de contestar, porque...

La presidenta

No té el torn de paraula i no li dono la paraula, perquè aquí al final us esteu pensant tots plegats que muntarem aquí un circ, i no. O sigui, cadascú ha fet la seva intervenció, per part meva..., que jo intervingui a qualsevol diputat per frenar-lo i que, a més a més, se'm demani de la manera que ho ha fet el diputat Mijoler o la diputada Vega tampoc m'hi trobaran.

O sigui, hi ha un mestratge per mi en aquest Parlament que és el president del Parlament, el molt honorable senyor Rull, i el seu mestratge m'ha ensenyat que no tota l'estona has d'anar interrompent intervencions, perquè si no ens passaria amb diferents grups, amb diferents persones constantment.

Per tant, quan jo ho consideri aturaré o pararé a qualsevol diputat o diputada, no perquè vostès m'ho vagin dient i més de manera molt poc educada i molt poc elegant.

Per tant, ara aniríem al punt... (*Veus de fons.*). D'acord, l'he interpel·lat. D'acord, endavant

Lluís Mijoler Martínez

Presidenta, demano disculpes per haver intervingut sense tenir el torn de paraula...

La presidenta

Home, és que ja prou.

Lluís Mijoler Martínez

Només li haig de dir que entenia que vostè no estava escoltant en aquell moment la intervenció i volia fer-li veure. Però té vostè tota la raó i haig de demanar disculpes, perquè no he complert amb decòrum pertinent, utilitzant la paraula sense tenir-la.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn... L'únic que abans el que heu d'anunciar el Grup d'Esquerra Republicana és la substitució del diputat.

Joan Ignasi Elena Garcia

...que és el diputat...

La presidenta

Ha de constar en acta.

Joan Ignasi Elena Garcia

..., que és el diputat Jordi Albert. Ho he comentat amb la lletrada, però sí que ho he de dir aquí, i esperava justament el torn. La Lluïsa Llop substitueix en Jordi Albert.

La presidenta

Molt bé. Doncs, per un temps de deu minuts, té la paraula el diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Joan Ignasi Elena.

Endavant.

Joan Ignasi Elena Garcia

Jo crec que –gràcies, presidenta– ens hauríem de situar en com funcionen les ponències de les lleis que estem fent en aquesta comissió. Jo crec que el clima que allà es genera seria bo que el traduïssim també aquí, i això, en tot cas, ho poso en consideració, perquè realment treballem i treballem bé, diguem-ne, en aquesta comissió, amb lleis que han sigut rellevants des de les posicions polítiques de cadascú, naturalment.

Deixi'm començar, perquè jo no crec en les enquestes, perquè les enquestes tenen dos handicaps: un, que es fan en un moment determinat i, a més a més de fer-se en un moment determinat, fixen un estat d'ànim en un moment determinat, i després perquè estan sotmeses als errors que són propis de la condició humana. Però els hi poso la mà al cor que si hagués dit, m'haguessin preguntat quin era el grup que parlaria d'enquestes en aquesta sessió l'últim que hauria dit és el de Junts per Catalunya, però cadascú, doncs, parla del que vol per fer portar l'aigua al seu molí.

Mirin, al meu entendre, perquè hi ha hagut una permanent al·lusió per part del diputat Canadell al nostre grup i al grup que donem suport en aquests pressupostos, i a mi m'agradaria contestar-ho al llarg de la intervenció en positiu, dient quines són les causes i les raons per les quals... Però deixi'm dir que jo he trobat un to, si em permet, és una interpretació subjectiva, una mica «falton», diguem-ne.

És a dir, hi ha dos tipus de decisions, unes són les que fa el Grup de Junts, que són bones pel país i són pensades pel país, i les altres, les que prenen els altres partits, que són pensades pel partit, pel benefici del partit. Després tenim una situació de la nostra economia, de la nostra empresa i del mercat de treball apocalíptica que és responsabilitat de les esquerres i, en cap cas, dels trenta-quatre anys que ha governat el partit del qual ell forma part. És de nota, diguem-ne, és tenir l'autoestima com a mínim ben situada, això no es pot negar. Un està, doncs això, content amb ell mateix.

Però sí que hi ha coses que són una mica «faltones», en el sentit de dir: «L'Esquerra, els Comuns, tots aquests no creuen en l'empresa». No, tenim posicions diferents, però això no vol dir que no creiem en l'empresa. No creiem... «no volem que els

treballadors tinguin millor sou», ho ha dit textualment. Home, és una mica aventurat. Jo no penso que vostè vulgui que els treballadors tinguin un pitjor sou. «No creuen en la col·laboració públic-privada». Sí, nosaltres sí, però, clar, sempre ens recordem d'un tipus de col·laboració públic-privada. Jo me'n recordo, per exemple, del rescat bancari, que podria ser una tipologia de col·laboració pública-privada molt singular, en les quals l'erari públic va donar 60.000 euros als bancs que no van tornar, cosa que els bancs els senta bastant malament quan no els hi tornen els que ells deixen.

I també podria fer demagògia sobre el particular, sobre l'impost bancari, sobre l'impost a les grans energètiques, i jo crec que això ens porta a sempre a pensar que tu ho fas tot bé i que el que fa l'altre no només està malament, sinó que ho fa pensant amb ell, amb el partit, i en contra de la societat. A mi em sembla que és una mala manera d'avançar.

Però jo sí que sobre pressupostos voldria donar una dada, una dada que és constatable: en quaranta-sis anys –quaranta-sis anys– de de la Generalitat recuperada, en els quaranta-sis anys el Grup de Junts i els partits dels quals..., un dels quals va néixer, mai ha votat un pressupost si no estava a Govern. Això a algú pot indicar-li quin és el seu posicionament sobre el diàleg amb els altres en funció del rol que tinguis. Mai. Ho han fet tots els partits. Vox, no, i Aliança Catalana tampoc, perquè fa relativament poc que hi són, i també pel context polític i per les posicions que defensen difícilment és imaginable que hi hagi un acord en aquest sentit. Però la resta sí, la resta sí. Tots els partits, tots, han votat algun pressupost no estant a govern, des del Partit Popular, CUP, PSC, Esquerra, etcètera, menys un.

Un podria arribar a pensar: «Clar, ells veuen la possibilitat, entenen l'acord sota una premissa prèvia, *condición necesaria*, condició necessària, que estiguin manant ells». És singular, com a mínim.

Per tant, tal com vaig dir al ple, nosaltres no defensarem aquest pressupost en funció del desastre que són els altres; no, sinó senzillament perquè nosaltres fem una lectura de la societat i de les coses com estan que ens porten a pensar que la posició més útil com a partit de l'oposició –perquè qui defineix si ets oposició o no és un mateix i no els tercers–, com a partit de l'oposició és arribar a acords perquè ens sembla que és la manera de ser més útil al país.

Ho veiem així i així ho defensem, perquè fem una lectura de la societat en què el context internacional, doncs, home, molt favorable no és, perquè hi ha uns riscos evidents. Avui ha pujat l'IPC als Estats Units d'una forma molt potent, pot passar aquí i això té un impacte sobre l'economia brutal. Respecte els tipus d'interès, tres quarts del mateix a les famílies.

I, per tant, pensem que el país, després de tres anys sense pressupost, necessitava un pressupost, i que en aquest pressupost nosaltres volíem influir –tenim vint diputats– amb les nostres forces en alguns vectors que considerem essencials.

I en aquest àmbit, en l'àmbit en que estem avui parlant de la conselleria d'Empresa i Treball, doncs, el Pacte Nacional per a la Indústria va ser un element, que nosaltres –ho saben– vam demanar que es tirés enrere inicialment perquè hi pogués haver més diàleg, va permetre que tots en parléssim i, a més a més, incorporar més recursos.

Més recursos, per què? Home, per prioritats que ens semblen que són essencials: l'exportació; una economia més internacionalitzada, que és una tradició i un impuls que té l'economia catalana tradicionalment i que cal donar-li més força; per generar més llocs de treball amb més valor afegit, per tant donar un percentatge més alt el PIB a la part de la indústria, perquè genera millors llocs de treball, més ben retribuïts, amb més valor afegit; ajudar que les petites i mitjanes empreses, però particularment les microempreses, creixin, i en aquest sentit donar suport als clústers que estan creats en aquest país, que en l'àmbit de la innovació i també de la internacionalització aporten molt a les petites empreses, o també el suport a la transformació i a les transformacions que les microempreses han de fer en l'àmbit de la intel·ligència artificial, que elles soles no ho podran fer necessitant del suport de l'administració.

O tres quarts del mateix en l'àmbit del treball. Més inspecció, més suport també als treballadors. Tenir més capacitat de mediar en els conflictes dels quals parlaven. Clar, no em puc resistir a dir, segurament, el rol que podria tenir l'administració de la Generalitat en relació als conflictes laborals que es creen i als expedients de regulació d'ocupació, el rol que podria tenir avui la Generalitat seria més gran si vostès –Socialistes, Partit Popular, Junts, etcètera– no haguessin aprovat la reforma

laboral que van aprovar. El Partit Popular no la va votar, un diputat, que va ser el que va fer possible l'aprovació. Però va haver-hi una reforma laboral que va treure aquesta competència d'aprovar expedients, i això li treu una força brutal a l'administració, perquè, sí, les parts escolten, però al final no té la força coercitiva per prohibir-los o per denegar-los, i, per tant, en aquest sentit ha perdut força.

O també donar més recursos a la formació. Efectivament, amb això comparteixo amb tots els grups –particularment en parla bastant també la diputada de la CUP, el diputat Canadell i altres diputats– en relació a la formació; és essencial i des d'aquest punt de vista també hem intentat incidir en aquest àmbit.

Per tant, el Pacte Nacional per la Indústria és un camí traçat que ens sembla positiu. És un camí traçat que el paper ho aguanta tot –és una expressió molt «manida», però és ben certa–, i els Powerpoints encara més. Però sense quartos, sense recursos això no va enlloc. Llavors, la nostra aposta ha sigut dotada de recursos aquestes apostes, i ara vindrà el fer-ho bé. És a dir, que aquests recursos s'inverteixin bé, és a dir que s'inverteixin allà on és més necessari per tenir més persones formades al servei d'una activitat amb més valor afegit, empreses petites que vagin agafant més volum i més creixement, les empreses campiones que diuen que tenen tanta possibilitat de creixement i d'externalització i generar llocs de treball també que tinguin suport.

Aquest és el capteniment, el camí i el que informa la raó per la qual el nostre partit ha donat el suport a uns pressupostos que creiem que havien de fer-se i que creiem que s'havien de fer en aquesta direcció.

I acabo amb una frase, nosaltres no creiem que siguin els millors pressupostos. Són els millors pressupostos amb les majories que té aquest Parlament. I aquesta és l'art de la política.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, amb el seu diputat, el senyor Lluís Mijoler.

Endavant.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. Bé, debatem avui esmenes a la totalitat del Projecte de pressupostos pel 2026 i, com deia la presidenta abans, ens cenyirem al debat, no parlarem de salaris mínims, no parlarem d'altres qüestions que crec que es farà al debat, quan toqui.

Els Comuns arribem a aquest debat amb una posició molt clara. Hem acordat pressupostos amb el Govern i, per tant, votarem en contra de les esmenes a la totalitat, i ho fem perquè entenem la política com una eina per obtenir resultats concrets. En un moment de crisi d'habitatge, de precarietat, de desigualtats, d'emergència climàtica i de molta incertesa per a moltes famílies, no n'hi ha prou amb només descriure els problemes i ja està. Cal intentar, precisament, que els recursos públics es moguin en la direcció correcta.

És evident que aquests pressupostos no són els que els Comuns haurien fet sols. Tenen límits, tenen mancances i hi ha àmbits on el Govern hauria d'anar més lluny. Però també és veritat que incorporen mesures que no hi serien sense la nostra negociació, i aquestes mesures tenen a veure amb prioritats molt concretes: habitatge, transport públic, serveis públics, transició ecològica, món local, lluita contra les desigualtats i, en el que ens ocupa avui, treball digne, sobirania industrial i transició justa.

Situem el debat en el moment que viu el país. Les tensions geopolítiques, la crisi climàtica, l'encariment de l'energia, fragilitat de les cadenes globals de subministrament i les transformacions tecnològiques han deixat una cosa clara: la indústria local torna a ser estratègica, i ho veiem amb la dependència energètica i amb la competència global pels sectors industrials del futur. Ara la dreta ens parla també d'aquesta sobirania local, però durant massa temps una part de les elits econòmiques van defensar que produir lluny, abaratir costos i deslocalitzar era llavors la modernitat. Avui sabem que això precisament ens fa més vulnerables.

Per això quan parlem d'Empresa i Treball no parlem només d'activitat econòmica. Parlem de sobirania industrial, de capacitat productiva, de llocs de treball estables, de cohesió territorial i sobretot parlem de futur. La indústria genera ocupació més estable i sovint més ben remunerada que altres sectors. La indústria arrela al territori,

la indústria crea xarxes de proveïdors, de coneixement de formació professional, d'innovació i d'activitat econòmica al seu voltant. Quan una indústria cau no cau només una empresa, cau un ecosistema, i quan un territori perd indústria perd també oportunitats, població, capacitat fiscal i futur.

Per això defensem que la Generalitat no pot limitar-se a acompanyar els processos econòmics; ha d'intervenir-hi, ha de planificar, ha d'anticipar riscos, ha de protegir sòl industrial, ha de garantir retorn públic quan hi ha ajuts públics, i ha de tenir instruments per evitar que les decisions empresarials es prenguin d'esquena als treballadors i treballadores, els municipis i el conjunt del país.

I això avui és especialment evident davant dels eros, els tancaments i les empreses en situació crítica. Els treballadors i treballadores de la llarga llista d'empreses amb les quals ens estem veient aquestes setmanes no necessiten només que les institucions els escoltem o que els acompanyem. Necessiten que les institucions intervinguin. Intervenir vol dir arribar abans que la decisió estigui presa, vol dir tenir capacitat de mediació i de pressió, vol dir posar instruments financers i industrials sobre la taula, vol dir defensar l'arrelament empresarial, la continuïtat de l'activitat i l'ocupació, i vol dir entendre que una empresa estratègica no és només un assumpte privat quan afecta centenars de llocs de treball, sòl industrial, ajuts públics i el futur d'una comarca. És un assumpte d'interès general.

Per això és important avançar en una llei de mesures a favor de l'arrelament empresarial, la protecció del sòl industrial i la lluita contra la deslocalització empresarial a Catalunya. I aquesta llei ha de servir per anticipar riscos, condicionar ajuts, protegir actius estratègics, preservar activitat i garantir responsabilitats quan una empresa que ha rebut suport públic decideix marxar o tancar.

I en aquesta mateixa línia cal una llei també de polígons industrials. Tenim polígons envellits, mal connectats, amb dèficits de transport públic, d'energia, de digitalització de manteniment i de serveis, i si el que volem és una indústria del segle XXI no podem tenir polígons del segle XX. Cal modernitzar, doncs, els polígons, millorar la seva governança, garantir serveis compartits, facilitar comunitats energètiques industrials, reforçar la mobilitat sostenible i protegir el sòl productiu davant dels usos

especulatiu que estem veient. Sense sòl industrial ben planificat, ben connectat i a costos raonables no hi ha política industrial possible.

I aquí cal situar també el paper de l'Incasòl i de la Direcció General d'Indústria. Catalunya necessita una política activa de sòl industrial, amb àrees d'activitat econòmiques preparades, ben ubicades, accessibles i coherents amb una ordenació territorial sostenible. El sòl industrial no pot ser tractat només com una oportunitat immobiliària. És una infraestructura estratègica del país.

I aquest debat connecta directament amb l'acord de la creació del Fons estratègic sobirà. Aquest acord, que situem els Comuns al pressupost i que ja vam situar també en l'acord d'investidura, ha de ser un instrument estable d'inversió pública per participar i capitalitzar projectes i empreses estratègiques, però amb condicions clares: ocupació digna, arrelament territorial, transició ecològica i participació de la representació laboral. Si hi ha capital públic ha d'haver retorn públic. Si la Generalitat posa recursos, no pot ser socialitzar pèrdues i deixar intacte el poder de decisió privat. Ha de ser orientar el model productiu, preservar llocs de treball, garantir activitat útil i defensar l'interès general.

També hem pactat el Fons de sobirania tecnològica de Catalunya, mitjançant l'ICF per reforçar ecosistemes tecnològics oberts i arrelats al país. Avui la sobirania industrial també és sobirania tecnològica. Parlem de programari lliure, ciberseguretat, intel·ligència artificial ètica, pimes tecnològiques, cooperatives, centres de recerca i transferència de coneixement.

Sobre la transformació industrial no hi ha marxa enrere. La indústria catalana ha de descarbonitzar-se, reduir residus, incorporar ecodisseny, aportar per l'economia regenerativa i avançar cap a processos més eficients i menys contaminants. Però aquesta transició no pot carregar els costos sobre els treballadors i treballadores, sobre les Pimes o sobre els territoris més vulnerables. Transició justa vol dir que qui més ha contaminat i qui més recursos té assumeixi més responsabilitats. Vol dir ajudar les empreses a transformar-se, sí, però també condicionar el suport públic a ocupació digna, reducció d'impactes ambientals i arrelament territorial.

En l'àmbit del treball, deia, altres mesures importants que hem pactat són avaluar l'estratègia catalana de seguretat i salut laboral 21-26, definir els nous objectius a partir del 2027, per tal que mai més incrementis econòmics per reduir les baixes.

La salut laboral continua sent una qüestió central: accidents, malalties professionals, riscos psicosocials, ritmes de treball, subcontractació, precarietat. Per això defensem impulsar un cos de delegats i delegades territorials de prevenció. La prevenció ha d'arribar on avui no arriba prou: a les petites empreses, als subcontractats, als sectors precaritzats i als territoris amb menys capacitat sindical. Treball digne també vol dir treball segur i saludable.

I també cal transformar el SOC i no destruir-lo com el hooliganisme polític voldria. En un moment de canvis industrials, energètics i digitals, Catalunya necessita un servei públic d'ocupació fort, proper i territorialitzat. No volem un SOC que sigui només una finestreta administrativa. Volem una eina que sigui capaç d'orientar, formar, requalificar i acompanyar tant a persones com a empreses. Una eina útil quan una empresa tanca, quan un sector canvia o quan un territori necessita alternatives, que passa i passarà.

La concertació social, el diàleg amb sindicats i organitzacions empresarials són importants, però no poden substituir la iniciativa pública. Dialogar, sí; intervenir, també.

I, finalment, l'economia social, cooperativa i el treball autònom han de tenir un paper central també en aquest model. La línia de transició cooperativa pot evitar el tancament de negocis viables, facilitar transmissions i cooperativitzacions, i preservar activitat i ocupació. I el suport a persones autònomes ha de prioritzar microempreses, rendes baixes, joves, món rural i sectors amb menys marge.

En definitiva, Catalunya no necessita només créixer; necessita produir millor, treballar amb més drets, arrelar activitat al territori i preparar-se pel futur amb més capacitat pública.

I per acabar, sobre les esmenes, nosaltres no confonem exigència amb bloqueig. Amb la CUP compartim una part del diagnòstic crític. Aquests pressupostos són insuficients en diversos àmbits i Catalunya necessita, sí, més ambició en habitatge, en serveis públics, en fiscalitat justa, en transició ecològica i en capacitat pública,

però no compartim la decisió de tombar-los. Perquè tombar aquests pressupostos avui no garanteix uns pressupostos millors demà. En canvi, sí que impediria que avancessin mesures que hem aconseguit incorporar i que poden arribar a la vida quotidiana de la gent treballadora, com per exemple Alfonso Virà, que ja he citat, i que és un dels punts a què referia la diputada Vega en la seva intervenció.

Exigir vol dir negociar, arrencar compromisos, posar-los per escrit, dotar-los de recursos i fiscalitzar-ne el compliment.

Aquest acord nostre no és un xec en blanc al Govern; és un punt de partida per exigir resultats.

Per això votarem en contra de les esmenes a la totalitat, perquè aquest és el nostre criteri: acordar, quan serveix per avançar; exigir, perquè es compleixi, i posar els recursos públics al servei de la majoria.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara sí que ja és el torn de la votació de les esmenes.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Parlamentari de Junts, Partit Popular, VOX i la CUP.

Vots en contra?

Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana i els Comuns.

Per tant, 8 vots a favor i 9 vots en contra.

Queden rebutjades les esmenes presentades a la totalitat de la secció pressupostària del Departament d'Empresa i Treball.

I no tenint res més a debatre, aixequem la sessió.

Bona tarda.

La sessió s'aixeca a les...